

Enes Kepil

- Şiirler -

Yayın Tarihi:

04.11.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Acı Veren Tüm Gidişler

senin bir başkasıyla geride bıraktığın kişiyi
ben sahipleneceğim
şimdi sen o başkası olup
yaşadıklarını yaşatacaksın bana

Çünkü acı veren tüm gidişler
Gidene benzetir kendini.

Enes Kepil

Ağaç

Bütün yapraklarını
Döker mi dersiniz Şu ağaç
Gözlerimi gezdirdikçe üzerinde
TükeniŐimi gördüğüm Şu ağaç
Düşen her bir yaprağı
Yarım kalmış bir gülüş
Dokunsak çıtırtılarını duyarız
KırılıŐların ah kırılıŐlarımız..
Ortalığı toplayalım derken
Daha çok dağıttığımız, dağıldığımız...
Ah Şu ağaç
Son yapraklarını da döktü dökcek
Neden bu kadar hüznölü bu.
Yeşil bir yaprağın yeŐilliđi kadar
Dudaklarımdayken hala kelimeler
Ah sen ağaç
Dudaklarımdayken hala kelimeler
Ah sen ağaç

Enes Kepil

Ağırşak

Bir ağırlık vardı kalbimde bütün gün onu taşđdım.

Enes Kepil

Aklından

Ben senin kapının önünden geçeceğim
Sen başka birinin aklından
Cama yapışacaksın ardından bakarken
Ben başka bir sokağa geçeceğim
Yanımdan biri geçecek

Pencerede görünce seni öyle
Saçların boynundan aşağı
Aklından geçeceksin uzun bir süre
Günler aylar belki aralıklarla yıllar

Ben geçip gideğim her şeyimi bırakıp
Sen de peşimden geleceksin ardından
Seni aklından geçirenler de gelecek
Kurtuluşu yok
Ölüm boyu devam edecek böyle
Biri birini geçirecek öbürünü diğerini
Aklından..

Enes Kepil

Ankara

Duvarlarda geziniyor gölgeler
Üst üste yığılmış ayak izleri
Bir yağmur telaşı
Açılmış şefaf şemsiyeler
Müzelerin önlerinde kültürlü,
İnsanlar, öğrenciler..

Bakımlı parklar bahçeler
Kokusu ah yeni kesilmiş çimlerin.
Tüter dolmuşların egzozundan,
Bir yere yetişmek isteyenlerin telaşı
Metrelerce uzunluğunda kör yılanlar gibi
Kıvrılır yollar boyu araçlar
Kıvraniş! Trafik lambalarının kırmızı ışığında.
Binlerce küfür, müşteri kavgası
Dikiz aynasından kendini izleyen kadın
Ankara'da yaşamın ortasında
Saçlarını filmli camlarda düzelten erkekler..

Şilecekler, el sallar gibi gemilere
Öğrenciler ah bir de denizi olsa deseler de
Yağmur damlayan metroların tavanından
Çekilir gider, gizli sevişmeler gibi.
Şilinip gider,
Yeni öğrenen çocukların silgisinde.
Bozkırın yurdundan gelip geçen yağmur

Üniversitenin yeni heyecanlı
Bir de şehrin sahibi çocukları
Kiminin elinde tespih
Kimi bir bakışta boğacak birisini
Ah bir de denizi olsa..
Kimi sessiz
Milli kütüphane koltuklarında
Bateri çalanlar teras barlarında Sakarya'nın
Rastalardan aşağı uzanan
Şaşkın bakışlı şaşkın çocuklar

Dikiz aynasında makyajını tazeleyen kadın
Bakanlık binalarında topuklu sesleri
Elleri zarif, özgür olsa da
Düşünceleri,
Tutsak edilmeye çalışılan kadın,
Ankara sokaklarında kaldırımlarda
Her gün oruç tutar gibi birçok erkeğin
Aç bakışlarıyla karşılaşan kadın
Geçer gider yeşil lambaların önünden
Adımlar fakültelerin merdivenlerini
Rujunu, telefonunun ön kamerasıyla süren kadın.

Enes Kepil

Aslıma dönüyorum

Aslıma dönüyorum
Oysa Aslı'nın sırtı dönük bana
O gidiyor
Ben kendime geliyorum.
Uyanıyorum ki rüyadan
Üzölmüşüm, gözlerim kızarmış.
Ne yapmışım böyle diyorum
Zamana bakıyorum ölü yatıyor,
Tüm yeşiller solmuş bir süreliğine
Ama aslıma dönmişüm.
Aslı gittiği ve Aslı'nın götürdükleri için
Geç olmuş biraz
Evet biraz da gece
Ama biliyorum ki
Gece ve gündüz gibi
Bir bütün olarak işliyor zaman..

Enes Kepil

Aşkı Tatmışsanız Eğer

Kimi büründüğü şekillerle
Kimi olmadığı kişiliklerle övünür
Yalandan cümleler sıralanır
Dolup taşacak gözyaşları için
Ağrır bir hastalığın yaraları gibi kalpleri
Dinmez, dindirilmesi zor ihanetler yaşanır
her bir yarın
Susanları görürsünüz
Susup düşünenleri
Daha yirmili yaşlarında
Çocukluğuna dönmek isteyen
çocukları görürsünüz.
Yardım etmek istersiniz
Ellerinizden bir şey gelmez
Ayak bilekleriniz zincirli,
Aynı yollardan geçtiniz
ve o yollar farklı insanları
benzer kılmıştır birbirlerine
Siz benzer insanlar, hep çocuk doğup
Hiç çocuk olarak ölmezsiniz
Aşkı tatmışsanız eğer

Enes Kepil

Aynı Şehirdeysen

uzaklarda anlam taşımaz yakınlarda
her nerede olursan ol
sevmişsen seviyorsundur
aynı şehirdeysen
ve bunalıyorsa için
ölmüşsen ölüyorsundur.

Enes Kepil

Aynı Yön

Çivi vuruldukça derine
İnsan düşündükçe zihne işler.

Enes Kepil

Ayrı Bir Günde

Geçtiğin yollarda kendi izini ara
Dön bak, tekrar yürü
O adımlar da senin, şimdikilerde
O sözlerde senin bu sözlerde.
O gün yağmur senin de üzerine yağdı
Geçmişte sen de sevdin
Ve seni de sevenler oldu biliyorsun.
Dön bak
Sisli sabahlardan güneşli öğlelere uzandın
Tanıkların yüzüne yansıdı, yaşamın
Kimi gülümsedi, kimi hüznünlendi.
Bir şekilde imzanı kazıdın
Zaman çizgisinin üzerine
Dön bak
Bu gün seni anıyorlar
Yarın da anacaklar, arayacaklar.

Gitme o araçlara binip
O akıllara uyup
O kalbinden geçtiğini düşündüğün şeylerin
peşine takılıp gitme!
Dönülmediğinden değil.
Bir bilinen olduğundan
Bu söylendiğinde her şeyin bozulacağından.
İçimin el vermediğinden,
Bugünden yarına gidilemeyeceğinden.
Göründüğü gibi olmadığından...
Dön bak
Söylenilen sözleri duy
Bugünden gittiğini bil
Kendi deneyimlerinden doğduğun yerdesin
O gün söylenemeyen sözcüklerde
Lakin o en uzak sözcüklerin en içindesin.
En içimde, ayrı bir gündesin.

Enes Kepil

Bazı Anlar

Hiç bir şey daha değerli değildir bazı anlardan
Bu bazı anlar değişir değişir ve değişir
Ama bilinir ki, değişen bazı anlar
Gülüşlerinin içinde
Gizlenir, özlenir..
Ve oradan seslenir, dudak kıpırtılarına

Enes Kepil

Beklediğin değil de

Beklediğin değil de
Bir başka beklenen gelince o kapıdan
Yollar uzar, ucu kaybolur yeniden
Vakit geriye döner
Tüm umutların en başına,
Başlar baştan tik tak tik tak

Oturur yanımdaki koltuğa
Beklenenin yerine başka bir beklenen
Bakişlarını halıya gömer
Hüzün kulaklarımda sabırsız bir hal alır
Tik tak tik tak

Gün pencereden süzülürken
Bir gözüme değer işınları
Kirpiklerim altın sarısı
Açılır, kapanır tik tak tik tak

Bir bekleyeni olan
Öyle rahat oturamaz her koltukta
Kilitli dudaklarını alır gider
Geldiği kapıdan
Zaman yinelenir
Yinelendikçe geriye döner
Karanlık çağların en başına,
Bekleyiş ilerler vakit gibi

tik tak tik tak

Enes Kepil

Ben

Ben
Ne zaman sevecek olsam birini
Bir karadeniz türküsünde
Hayat bulur yüzün

Ne zaman hatırlasam seni
Bir müzik çalmaz o zaman,
Sanki bin müzik depreşir
Yuvasında

Ben
Evet ben
Ne zaman aynada kendime baksam
Ellerin boynumda sarılı durur sanki

Bak söylüyorum sana
Ben ne zaman seni özlesem
Ya kar yağıyor olur
Ya da karanlık olur gökyüzü

Enes Kepil

Ben bir Şehre Giderken

Ben bir şehre giderken
Başka bir şehir geride kalıyor
Bu kaçınıcı ayrılışım
O şehirden bilinmez
ancak
Her geri döndüğümde
Hep beni bekler duruyor bu şehir
İçindeki tüm beklemeyenler ile birlikte

Enes Kepil

Ben Yine Benzer Benim

Ne kadar gidersem gideyim
Hep kendi etrafımda dönüyorum
Saçlarım uzuyor.
Saçlarım dökülüyor yastıklara
Ben yine benzer benim

Yeni bir şey giyiyorum üstüme
Kah ve rengi kah bordo
Ben yine benzer benim
Gülerken de uyurken de

Ellerim siyah elleri beyaz
Tutuştuk el ele
Ve ellerimizin rengi yok
Ben yine benzer benim

Sinirlendim ve çok kızdım
Güldüm ve üzüldüm sonra
Ezan okunmaya başladı
Önce duymadığımı anladım sonra
Ben yine benzer benim

Enes Kepil

Beni Yıldızlar Anlar

Her şeyin geçip gittiğini gören zihnimiz
Şu yapılan ama sonradan yıkılan binaların
Tekrar tekrar yanıp sönen ışıkların
Yaşayıp ölen ve yeniden doğanların...

Giydiğim şu elbiseye bakın
Size neler anlatıyor
Saçlarıma yüzüme bakın uzunca
Bugün biraz da çirkinliği seyre dalalım
Bakın nasıl da hoş gülüyorum
Dünyanın en tatlı çocuğuna benzemez bu gülüş
Dudaklarım kıvrılır yukarı doğru
Dişlerim lekeli dişlerim eksik
Siz buna cesaret edebilir misiniz
Bakın nasıl da cesaretle gülüyorum.

Hepimiz gibi yaşıyorum
Canınızın yandığı kadar yanıyor canım
Kalbinizin acıdığı kadar acıyor kalbim
Derinizdeki çizigin derinliği kadar
Kanıyor derim.

Biraz eksikim sanıyorum
Nedense öyle hissediyorum
Kirli bir pantolonla yürürken sokaklarda.
Bazen benim de sorguladığım doğrudur, hayatı
Yaşımın birlikte büyümüş çocukları
Hangi belediyenin diktiğini bilmediğim
Yıldan yıla gövdesi güçlenmiş ağaçları görüyorum
Dallanmış, budaklanmış
Geleceğe kök salan aileleri görüyorum doğrudur.

En kötü ya da en iyi yemekle de
Bir elma ya da yarım ekmekle de...
Büyük ya da küçücük
Yağmurdan ıslatmayacak, soğuktan koruyacak
Bir yerden bakıp
İnsanlığın hallerine özeniyorum.
Gözlerimde yılların belki de o her günün
Rengine; içindeki çizgilerine işleyen yalnızlık.
Gözlerimde beni gördüğüne inandığım binlerce yıldız
Kalbimde sadece yıldızlarla kurduğum bağın,
O ulaşılamaz acısı yaşar en çok.
Çünkü onlar görür bilir beni
Çoğu gece ben uyurum onlar uyumamı bekler
Bilirim bir yıldızlar düşünür beni
Çünkü ne zaman uyansam uykumdan
Gözlerimi açsam, gökyüzünde bir huzur
Orada binlercesi beni bekler..
İnsanlığımı hatırlatırlar bana
Düşlerimde kainata olan ortaklığımı
Yalnız olmadığımı gösterirler bana

Yıldızların içindeki kalabalığı...

Enes Kepil

Benim Sokaklarım

Küçük bir çocuk için
yürüyebileceği yerken sokaklar
benim sokaklarım
hayaline takılmış adımlarla
benim sokaklarım
sana açılmayan kapılarla doludur.

Enes Kepil

Bilindik bir Resim

Yeni bir dert peydah oldu
Bu gidişin ardından,
Bir zamanlar
Yinelemek zorunda kalırken hep seni
Saniyeler, dakikalar aylar ve yıllar içerisinde
Şimdi bunu,
Gömleğimi yırtıp alır gibi üzerimden
Beni üstsüz bırakır gibi bütün insanlığın içinde
Sanki çıplak olduğum şu zaman diliminde
Yinelemeye çalışıyorum
Yeni bir hal içinde.
Yamalanmış bir gömlek
Düğmeleri farklı farklı
Bodrumdan çıkarılmış eski perdeler
Kendini yalayarak temizleyen bir kedi

Evet yeni bir dert
ama bilinen bir şey bu
kendini yalayarak temizleyen bir kedi,
görmüşsünüzdür biliyorum
evet evet
kendini yalayarak temizleyen o kedi
olmuşsunuzdur biliyorum.

Enes Kepil

Bir Anlık

Gözlerimi açtım bir yalnızlık
Gözlerimi açtım bir sensizlik
Gözlerimi açtım bir anlık
Ardından uyku gibi çabuk geçti her şey

Enes Kepil

Bir gemi battı uzaklarda

Bir gemi battı uzaklarda sanki ben öldüm
Bir derinliğe daldım oturduğum bankta
dünya durdu sandım.
susadım güneş göğşe tırmanırken
sen oldum, bir başkası oldum
bir daha bulamadım kendimi.

Enes Kepil

Bir Hüzün

Bir hüzün çökmeye başladı üstüme
Anlaşılan yazma vakti yaklaşıyor
Vagonlar kıvrılırken tren yolları boyunca
Işıkları bir bir sönüyor apartmanların

İnceden çiselerken hava,
uzun yolların
Küçük hareketli camlarında
Aya karşı
Yaslanıyor başlar koltuklara

İnceden bir insan ölüyor
Uzun mu uzun
İç çekişler karışıyor birbirine
Sessiz çığlıklar erkek yüzlerinde

Açılar tüketiyor ömrü
Ömrüm acılarından memnun
İnceden bir hüzün çöküyor üstüme
Tükenirken dakikalar
Yarı yarıya geceden ve gündüzden
İnceden bir çise yağıyor üstüme
Yarı yarıya geceden ve gündüzden

Enes Kepil

Bir Kadın Deniz'e Bakıyordu

Bir kadın denize bakıyordu
Ben bir kadına
Ben denize baktım bir ara
Bir kadın bana baktı görmedim
Bana bakan kadına bir adam bakıyordu
Kadın, bana baktığı için
O adamı görmedi
Denize bakan kadına bakmıştım
Ama gözüm şimdi başka bir kadındaydı
Başka bir kadın yere bakarak yürüyordu
Demek ki ben o kadına da bakmıştım
Hangi kadın bana baktı göremedim
Ama bir kadın bakmıştı bana duydum.
Ben denize de bakmıştım aslında
Ve bence deniz de bana bakmıştır
Ben deniz olsam kadına bakardım
Haa bu arada adım Deniz

Enes Kepil

Bir Sebebi Vardır

Her şeyin bir sebebi vardır
Sana iyi davranıyorsa bir insan
Ya da başka bir insan
Bağırıyorsa sana
Bir sebebi vardır mutlaka
Biri ağlıyorken bir köşede
Bir diğeri gülümsüyorsa geçen vapurlara
Bir sebebi vardır elbet
Aynı kelimelerin tekrarında
kaybolmuşsa biri
Üstelik dili de dönmüyorsa pek konuşmaya
Konuşamayıp susuyorsa
Uzun mu uzun günler boyunca
Her şey gibi derinlerde
Bir sebebi vardır görünmeyen dipsizlerde

Enes Kepil

Bir Şey- İki Şey

Bir Şey iki Şey için vardır
İçeride korumak ve
DıŐında tutmak,
DüŐündüğünüzde bunu görebilirsiniz.

Enes Kepil

Bir Umut

Hangi kelimelerle kaç kez döndük geriye

Enes Kepil

Birazdan

Birazdan iki insan ayrılacak
Biri kadın diğeri erkek
Birazdan susacaklar ikisi de
Belki de ağlayacaklar
O son kez sarılış anının içinde

Birazdan zaman durmak üzere ağırlaşacak
Kolları çözülmek istemeyecek
Kalpleri kabul etmeyecek
şu ayrılık sözünü

Ama birazdan iki insan ayrılacak
Başka bir günde görüşmemek üzere

Enes Kepil

Biri Gidince Bir Kalpten

Biri gidince bir kalpten
geride kalanın gözlerinde
bir ölüm sahnesi canlanırmış

Bazı gönüllere ikinci kez
dönüldüğünde
Orada bir başka kişiyle
karşılaşıyormuş insan
Sanki gidenin değil de
Geride kalanın ölmüşçesine

Enes Kepil

Boş Koltuk

Selamlarla dolu sabahlarımız kadar
Akşamları
Boş bir koltuğun karşısında geçirdiğimiz
Saatlerimiz vardır bizim.

Kimi, o koltuğun karşısında sigara
Kimi çay, kimi şarap içerken
Kimileri ise vardır ki
Bir köşeye oturup
O iki boş koltuğun karşılıklı
Sessizliğini izler.

Enes Kepil

Bu

Tırnağını fazla kesmek gibi
Bu ayrılık
Kayalıktan bir parçanın kopması gibi
Şuyun donması kadar
Üşüten bir şey bu

Enes Kepil

Bu Ayrılık

Bu ayrılık sadece dudaklarında var
Her ne kadar kalbinde olduğu
düşünüyor olsa da

Bu karanlık bulutlar
sadece bana görünür
Bir karga kadar güzel
Gün karda kadar soğuk

Enes Kepil

Bu Gece

Kağıdın kesilip düştüğünü görüyorum makastan
Bir bekleyişin kesildiğini bu gece.

Enes Kepil

Ceviz Yapraklarının Altında

Tüm ceviz yaprakları
üstüme dökülsün bu gece
uçurmasın hiçbir rüzgar yapraktan örtümü
uyandırmasın hiçbir ses beni
duymayayım hiçbir kelime
belki daha güzel bir dünya vardır
ceviz yapraklarının altında

Enes Kepil

Çizgi

Çizgilerden çizgilere bir ömür var
Çizgilerden çizgilere mesafeler
Çizgilere bak ardından gidenler
Çizgilerde düşenler, kıyısında yürüyenler
Çizgilere bak çizgisiz sevenler.

Enes Kepil

Dalgın İnsan

Bir bardağı düşürüp kırdığında
Dalgınlık dediler adına
Oysa o bir hüzündü
O bir veda..

Enes Kepil

Denge

Bugün gözlerimden düşmüşse bir yaş
Yarın küçük bir gülümsemeye
Dengelemeye çalışıyorum zamanı
Ancak olmuyor,
Gözyaşlarım hep, ağır düşüyor.

Enes Kepil

Derin Etki

Gördüm ki
Uzak olan şeyler güzelmiş
Bu yüzden, kim
Şu çok güzelmiş dese
İlk uzaklığı gelir aklıma

Enes Kepil

Dışımdaki Yabancı

Kimi içinde ağır bir yük taşır
Bir gülümsemesiyle
Dünyanın en hafif insanı sanırsın

Kimi fırtınalarla boğuşuyordur içinde
Öyle sakın dökülür ki kelimeler
Dudaklarından
Dünyanın en huzurlu insanı sanırsın

Kimi kendi içindeki denizde
Boğulmak zeredir
Bir dokunuşla gelir kendine
Dünyanın en dalgın insanı sanırsın

Kiminin içinde hep kar yağar
şr en çok da geceleri
Bir sarılırsın
Dünyanın en sıcak insanı sanırsın

Kimi kaybolur kendi içinde
Bir bilmece gibidir çoğu zaman
Birin damla szldğnde yanaklarından
Ellerini tutarsın
Öyle bir bakar ki gözlerine
Dünyanın en içten bakan insanı sanırsın

Kimi kendi içinde lyordur her gün
Umut ettiğini görürsün bir an
Dünyanın yaşamayı en çok seven insanı sanırsın onu.

Enes Kepil

Dörde On Kala

Valizimin tekerlek sesleri
Kaldırım taşları boyunca yankılanıyor
Bir kez daha terk ediyorum seni
Yaşlı bir teyzenin bakışları arasında
Ardımda köpek sesleri
Soğuk şehir
Ve saat tam da dörde on kala
Bir kez daha terk ediyorum seni

Enes Kepil

Dudaklarda

Herkes bir yerde buluyor kendini
Kimi son dörtlükte kimi ilk
Kimi terminalin metal oturaklarında buluyor
Kimi ise sıcakık yatağında, küçük tek katlı evlerin

Herkes bir yerde buluyor kendini
Őarkıların sözlerinde
Denizlerin bitmez dalgalarında
Akşamlarda őöminenin karşısında
ve yıldızlarda

Yanıp sönen ateş böceklerinin peşinde
Kolların birbirine kenetleniŐinde
Dağlarda, kırlarda, yapraklarda ve hatırlayıŐlarda

Herkes bir yerde buluyor kendini
Kimi soğuk kıŐta, bahçe kapısında
Kimi onlarca kez yürünen sokak arasında
Rüyalarda, bakıŐlarda, dudaklarda...

Herkes bir yerde buluyor kendini.

Enes Kepil

Düşüncelerde de

İnsanlar düşüncelerde de ölebilir
Yüksek bir yerden düşmeden
Herhangi bir hastalığa yenilmeden
Trafik kazalarına da gerek yok
Sabah var iken akşama olmayan bir şey
Büyüdükçe demeyeceğim, tanıdıkça
Geçtikçe evet,
Bizler yürüyüp geçtikçe caddelerden
Düşlerimizde ölen kimseler olmuştur.

Enes Kepil

Düşünme Günü

Zihnimizde taşıdığımız şeyler
Dalından koparılan bir üzüm tanesi
Karıncaların saman ipliğinden yolları

Satranç tahtasında dizili taşlar
Bulanık suya daldırılmış bir el
Yüzünde terk edilmişliğin rengi
İpe dizilmiş boncuklar tek tek

Hatırlatılmış bir sözü düşünürüm
Üşümüş olduğum bir anı
Ve geçmek bilmeyen bazı saatleri

İnsanları düşünürüm piyonlar gibi
Üstü örtülü gerçeklerin içinde
Habersiz, görünenin ardındakinden
Hepsi birbirinin peşi sıra

Ölümü düşünürüm
Ayaklarımı uzatıp yattığım bir anı
Genliğinde terk ettiğim o kadının bakışlarını
Ve çocuklarının ona anne diyeceği anları
düşünürüm.

Küçük bir çocuğun gözündeki yabancılığını
Zihnimin nasıl esir tutulduğunu
Şu yetişkinliğim tarafından,
Başarılı bir tiyatro oyuncusu gibi
Benim canım acımaz derken
Nasıl da iyi rol yaptığımı düşünürüm

Hangi çocuğun gözlerinde
Kendimi görsem
Onun yitirecek olduğu şeylerin düşüncesi
Yüksek kayalıklardan düşen parçaları anımsatır.

Bugün toprağa bir kez daha bastığımda
Eliime batmış bir çam dikenini düşünürken
Bir damla kanın kırmızılığını
Gözyaşlarını koluna silmiş bir insanın küskünlüğünü
Ağlamaktan uykusu gelmiş bir insanın hüznü ile
Burnunu çeken bir insanın sesini işitirim
Bugün düşündüğüm her şeyin
Ölümlü olduğunu
Aldığım her selamın
Ve söylediğim her sözün
Canlılığını yitireceği bir anı düşünürüm.
Çünkü bugün düşünme zamanıdır benim için.

Enes Kepil

Düşünür

Düşündüğüm ve bildiğim şeyler var.
Bilmediğim şeyler ise hepsinden daha çok.
Gece vakti çoğu uyur ve az bir kısmı uyumazken,
yaşam zamana yetişemeyip gözlerini kapadığında.
Aklımda bir insanın yüzü canlandığında
Gözler açıldığında o insan olmadığında,
Kelimeler ardı sıra sıralandığında birbirinin
Birileri hep birilerini düşünür
Birileri öldürür birileri ölür.

İyiler iyilik için öldürüyor
Kötüler zevk içinde kıvranıyorken
Bir üçüncü yok
Destekleyenler ve desteklemeyenler

Bir kadın yüzünü sakladığında
Bir kadın serdiğinde saçlarını hayallere
Mütevaziliğin etrafında döndüğünde
Her ikisi de kelebek gibi,
Kalplerden geçen ayrılıklar neden!

Güneşin doğuşu henüz uzakta
Gecenin bitimine saatler varken
Yaşamın içi bilinmezlerle dolu ve
Yaşamın bitiminde bilinmeyen varken

İki şey, farklı yönün içinde birken
Bir, yalnızken ve bir olanlar azken
Tüm yollar tüm ihtimaller tüm hesaplar
Hepsi ya var ya yokken
Hepsi birlikteliğin, birin, tümün içinde tekken
Sormazlar bu ayrılıklar neden!

Bir insan düşündüğünde
Başka bir insan düşündüğünde
Başka bir insan daha düşündüğünde
Örümcek ağından usulca süzülüşünde
Köstebek toprağı deldiğinde
Kuşlar kanatlarını çırpıtıklarında
En kötünün bile içindeki iyilik görüldüğünde
Yaprağın sebepsiz düşmediği anlaşıldığında
Ağladığında bir çocuk bir nedeni olduğunda
Tüm nedenlerde ve tüm gizlenenlerde...
Parçalar birleştirildiğinde
Ve bütün yerine konulduğunda
Anlam kazanacak dakikalar.

Enes Kepil

Eğer Yokluğunuzda

Eğer yokluğunuzda
Dönmenizi bekleyen birileri varsa
Yokluğunuz beklenmeye değerdir.

Henüz geçmemiş günleri
Sayıyorsanız parmaklarınızda
Giden bir güzel için
Varlığınız beklemeye muhtaçtır.

Beklenmeye değen bir kişi
Ve beklemeye muhtaçsanız eğer
Başka bir bekleyen kadar
Sabırlı, hüzünlü ve sevinçlisinizdir
Kuşlar, insanlar ve çocuklar gibi

Enes Kepil

Ekinler

Görüyorsun yolları
Aha biri bu yana biri bu yana
Diğeri de şü yana
Şimdi ben bu yolların birinden gideceğim
Sen de şü biçilmiş ekinler gibi kısacık kalacaksın
Kuru, bütün suyu çekilmiş şekilde gövdesinden

Görüyorsun yolları
Şimdi ben bu yolların birinden gideceğim
Harmanlanmış ekinler gibi paramparça
Sen öylece izleyeceksin olan biteni
Ben ise sana gel diyemeyeceğim
Avuçlarımda ekinlerin meyveleriyle gülümseyemeyeceğim.

Enes Kepil

Eksik kalan

Hep eksik kalan bir yanı vardır insanın
Bazen birinin gidişiyile
Bazen birkaç kuruşun yokluğu ile
çıkar ortaya

Geçmişteki, o dostların isimleri hatırlanır
Ama kendilerini bulamazsınız
Elleri toprağın altında uyur, onların

Bir ressamın tuvalindeki
Eksik fırça darbeleri takılır gözünüze
Ya da
Bir heykeltıraşın capcanlı ruhsuz heykeli
Dururken karşınızda
Hep eksik bir yanı olduğunu
bilirsiniz insanın

İşte bu bazen kendi kalbidir
Bazen saati ve tarihi belli olmayan
Akşam güneşinin karşısından
Kısık gözlerle bakan bir canlıdır
O eksiklik.

Enes Kepil

Ellerim Var Benim

Ellerim var benim
Korktuğumda annemin elinden tuttuğum
Ellerim var benim
Yazan, çizen, çalışan
Ellerim var benim
Ellerine değmeden terleyen
Diyorum sana ellerim var benim
Zamanla birlikte büyüyen
Yokluğunda en çok üzülen
Ellerim var benim.

Enes Kepil

Ellerin

Ellerin kalamayacağım bir Şehir bu gece
Parmakların hangi yolun çıkmazı,
bunu bilmiyorum.
Yuvarlak bir ħembere takılıyorum gözlerinde
Őaşıřıp kalıyorum.
Kurtulması zor bir gerħek gözlerin.

Hep eksik kalacak bir Şey var içimde
Hep dibe doğru büyüyen bir ağaç,
KoparılmıŐ bir saħ teli
Savrularak düşerken yere
Saħların hala sarı, benim için
Ve bir kayalık ve kuşlar ve ömrüm
Saħlarınla birlikte sarı sarı
Döküldüler bir aynadan.

Enes Kepil

En az Puçi Kadar

en az Puçi kadar dans edebilirim seninle
en az Puçi kadar küsebilirim sana.
ağrıma gider bazı şeyler ve
en az Puçi kadar aldırış etmiyor gibi görünebilirim sana
Sabahları her on beş dakikada bir uyandırabilirim seni,
ertelenmiş bir saat gibi
ya da en az Puçi kadar.
seni gördüğümde mutluluk krizine girebilirim,
en az Puçi kadar
ya da susar içten içe sevinirim.
bir gün çok uzak kalabilirim sana
pek güzel bulmadığın o sesini
en az Puçi kadar özlerim.
ve bir gün yine kendim gibi sever
Puçi gibi beklerim seni.

Enes Kepil

Engel değil

seni sevmeme engel değil
soğuk sular
kirli oda
üstüne yorgun tozlu bir beden
seni sevmeme engel değil
hüzünlü bir şarkı
zor bir gün
gece ve mesafeler

seni sevmeme engel değil
onca kadının varlığı
ve gülüşlerinin karşısında büyülenen
onca erkek bile,
burnumun akması, gözlerimin sulanması
iyilikler, kötülükler
ve iyiler ve kötüler de
bir engel değil benim için.

seni sevmeme engel değil
dağlar, taşlar
tüm din adamları
Hristiyan'ı, Müslüman'ı Yahudi'si
elini tutmak için engel değil
günah ise tüm günahlar bana
sen yine sarıl yine öp beni.

Enes Kepil

Esenler

Bulutsuz bir gece
Evlerin ışıkları çoktan sönmüş
Terminalde insan sesleri
Bir ışık kalmış
Sokak lambalarının arasında yanan
Bir de ben

Enes Kepil

Eski bir Alışkanlık

Yorganı yarım örterim hep
Sırtımın ortalarına kadar
Çünkü bilirim üzerimi örteceğini
Eski bir alışkanlık bu
Senden geriye kalan.
Ama
Artık
Omuzlarım üşümüş uyanıyorum
Soğuk sabahlara
Çünkü sen
Yeni bir alışkanlık kazandırıyorsundur
Yeni bir başkasına

Enes Kepil

Farkındalık

İçimde hep bir acı ile artık, yürüyeceğim
Bilimsel olan her şey
Şurada, oracıkta kalıyor.
Farkındalık dediğim şeyin
Farkında bile değilim.

Enes Kepil

Galata Kulesi

Galata Kulesi konuşur şimdi
Ama senin gibi glmsemez,
Sen bütün renkleri
Glmseyişine katan kadın,
şimdi öylece uzakta kal
Başkaları keşfe çıksın sokaklarında İstanbul'un
Adımlarını titizlikle
Uydurmaya çalışsın adımlarına
Sen şimdi Galata Kulesi'nin
En güzel karesinde
Bir fotoğrafta kal..

Enes Kepil

Gar

Bilseydim bugün öleceğimi
Yarını hiç düşünmezdim
Çok az uyurdum gece
Sabah güzel bir kahvaltı yapar
Çayımı höpürdeterek içerdim.
Şarkı söyledim bir yandan
Sesim iyiymiş kötüymüş fark etmez,
Ne kendimden çekinirdim ne başkalarından.
Sonra dışarı çıkardım
Üzerimdekilere pek aldırmadan,
Hatta aynaya hiç bakmadan
Saçımı bile taramadan
Çıkardım dışarı.
Güneşi ilk gördüğüm anda
Derin bir nefes alırdım
Ciğerlerimi olabilen
En temiz hava ile doldururdum.
Adımlarımın değerini bilerek ilerler
Ağaçlara bakardım uzun uzun
Bulutları izlerdim,
Her zamankinden daha fazla gülümserdim bugün insanlara.
Eğer bilseydim bugün öleceğimi
Geleceğe dair tek bir endişem olurdu
O da ailem ve sevdiklerim..
Başka hiç bir şey değil.
Eğer bilseydim bugün öleceğimi
Kırgın olduğum herkese
Birer mektup yollardım
Yanında kitaplar ile,
Cebimdeki tüm paramı
Bir sokak çocuğuna verir
Gözlerine bakar
Kirli yüzünü ellerini öperdim.
Eğer bilseydim bugün öleceğimi
Sevdiklerime birer not bırakırdım
İçi barış cümleleri ile dolu olan.
Sonra annemi ve babamı arardım.
Son konuşma olduğunun farkına vardırmadan,
Sevdiğim kadınlara, sevdiğim erkeklere sarılırdım,
Yarın bir daha sarılacak gibi
Doyasıya ama
Bunun son sarılış olduğunun
Farkına vardırmadan.
Gökyüzüne mi yükselirdim
Yoksa bir süre dolanırmıydım aranızda, bilmiyorum ama
Eğer bugün öleceğimi bilseydim
Yaşamak isterdim çoğu insan gibi
Bir dakika olsun daha fazla.

Enes Kepil

Garip Bir Rüya

Garip bir rüyadan uyandım
Hiçbir şey bir şeyin bedeli değildi
Herkes kendini yüceltmeye çalışırken
Güneş dağlardaki karı eritiyordu

Çok garip bir rüyaydı
Sevdiğimi söylediğim onca şey
Bir yoksunluk yuvasıydı
Onlarca göz dengini arıyordu sadece

Gölde boğulmakta olan birine
Kimse elini uzatmamış,
Sesini kimse duymak istememişti.
Villasının çatısı akan milyonere
Ağlıyorlardı
Çatıdan düşen her damlaya
Gözden düşen bir damla

Herkes hançerini güler yüzünün
Arkasına gizlemiş
Saplamak için fırsat kolluyordu
Elleri kesik kesik kan
Tokalaşmaların tezat izleri
Geceleyin damlıyordu düşüncelere

Garip bir rüya gördüm
O kadar garip ki
Ben herkesi görebiliyorken
Kimse görmüyordu beni

Enes Kepil

Geçip Giden

Geçip giden birçok şey gördüm
Aynı gecenin bir daha gelmediğini
Aynı güneşin bir daha doğmadığını..
Günler boyu çalışan
ve günler boyu düşünen insanlar gördüm
Gelip geçecek her şey için.

İki tramvay yan yana durduğunda
Birbiriyle karşılaşan bakışlar,
Annelerinin kollarından
Cama dokunmaya çalışan küçük çocuklar,
Bugünden çok, yarınlarda yaşayan insanlar gördüm.

Her günün yarını var gibiydi
Her insan bir yarında
Yarım kalır gibiydi
Her sevgi denilen
İlerlerken usulca bir sona
Yarın sözcüğü umudun kaynağı gibiydi

Unutmuştuk bir gerçeği
Yarınlar çalışıyordu hayattan
Ve bizler bunun için mutlu gibiydik..

Enes Kepil

Geçmiş

Kısa bir otobüs yolculuğunda dahi
Kapadığınızda gözlerinizi
Geçmişin izleri
Serilebilir düşlerinize

Orada yorgun askerlerin ayak izlerini,
Eski bir kağının tekerlek izlerini görebilirsiniz.
Geçmiş
Size göre bir karınca adımı kadar kısayken
Karıncaya göre
Kaplumbağa ömrü kadar uzundur.

Enes Kepil

Gel

Hangi bakışın karanık yüzünü
Aydınlatıyorsun şimdi
Işığın kimlere meydan okuyor
Sen benden o kadar uzakta
Nasıl yaşayabiliyorsun

Ruhumu dinlendirdiğim yeter bu kadar
Bak buradaki her şey can buldu
Yeni bir insan doğdu yirmili yaşlarda
Seni hatırlıyor, seni unutmamış
Seni seven bir çocuğun hatırasını yaşıyor
Bu bir tezat
Ya da canlandırılmakta olan bir sahne
Hayır bu bir oyun değil
Duy
Her insan kadar çıkan sesimi
Uzaklardan geldim ben bir başkasıyım
Yine de bir tanıdık biri var yüzümde, bir iz
Gel
Işığını kaçıрма benden
Hala yaşıyorum yaşamaktayım
Görüyorsun olgunlaşmaktayım.
Gel.

Enes Kepil

Gençliğinizi ve Gençecik Aşklarınızı

Biliyorum ki
Siz ya da ben olmadan da
Döner dünya
Siz ağlarken ve siz gülümserken de öyle

Sular akar gider ırmaklar olarak
Yaşam avuçlarınızda yaşanır
Düne bakar gibi geçen onca zamana
Şöyle bir başınızı çevirince
Beyazlamış saçlarınızı veya
Ağırlaşan adımlarınızı görürsünüz.

Hırsınız ve tüm aşklarınız geride kalmıştır
Sevgiye dair umutlarınızın yerini
Büyük inançsızlıklar almıştır.
Nefes alıyorsunuzdur hala
Ve elinizden tutacak biri her zaman vardır
Lakin
Bilirsiniz ki dünya
Büyük bir düşmandır insan için
Gençliğinizi ve gençecik aşklarınızı
Siz güzel güzel uyurken
O ağır ağır almıştır.

Enes Kepil

Gibi

Yine bir düşüncedir sardı beni
Sarıp sarmaladı
Lakin kolların gibi değil
Gülümseyişlerinin yaydığı sıcaklık gibi de değil
Tekrarına düştüğüm kelimeler gibi
Aralıklarla tekrarlanan
Daha çok azalan bir gün gibi bir şey
Yirmi bir aralık gibi
Gündüzü en az yaşayabildiğiniz
Bir gün gibi

Enes Kepil

Gökyüzüne Doğru

Yol boyunca elektrik direkleri
Her birinin altından geçtiğimde
Bir insanın yüzü canlanır aklımda.
Gecenin üzerine çökmüş sis,
Daha önce yaşadığım günlerin
Hayal meyal görüntüsüne benzer
Yoldan geçen araçlar
Duyduğum başka başka sesler
Yaşamakta olanları hatırlatır
Yaşamakta olduğumu
Bir ağacın
Gökyüzüne doğru yolculuğunu..

Enes Kepil

Gözlerim ele Vermez beni

havlar bir köpek
dumanı tüter yanan ateşin
bir gün daha batmak üzeredir
kuşlar son kez uçar
akşamın karanlığından önce,
bir hüzün belirir
yaşlanmamış yüzümde.
gözlerim ele vermez beni
gözlerim uzak yalnızlarda.

yalnız bir ağaç, olur mu hiç
yaşlı bir ağaç gibi
kurumuş bir dal,
yeşilden solmuş yaprak
tanır mı terk edilmiş yüzü.
incecik soğuk
titrerken bir bedende
uzaktaki yalnızlar
bakıyor mudur batan güneşe
söyle batıyor mudur güneşle

Enes Kepil

Gözlerindeki kelimeleri

Gözlerindeki kelimeleri gördüm
Kısa bir günün bitiminden önce
Yeşil çimleri gördüm, yeşil ağaçları
Narin parmaklarının dokunuşundan önce
Ay'ı gördüm gökyüzünde, güneş batmamışken
Seni gördüm seni sevdim bir pazartesi den önce

Enes Kepil

Gözlerinden

Ve ben gözlerine bakıp giden biriyim şimdi
Ve ben gözlerinden akıp giden biriyim şimdi

Enes Kepil

Gülüşlerin de alınınca

Oysa senin gülen gözlerin vardı
Gökyüzünde yıldızlar gibi parlayan
Ömrüm boyunca hep orada kalacağına
inandığım
Gülen gözlerin vardı

Gülüşleri de alınınca gözlerinin
işte o gün anladım
Yıldızların da söneceğini
Her insanın bir gün mutlaka
İşte o gün anladım
üzüleceğini..

Enes Kepil

Gün Battı Ağır Ağır

Gün battı ağır ağır
Boyandım kızıl bir yalnızlığa

Enes Kepil

Güvercin

Bir güvercin sokuldu kanatlarının altına
Onu görünce
Öyle yalnız olduğumu hatırladım ki

Enes Kepil

Güzel Bir Akşamda

Güzel bir akşamda
Güneş henüz batmamışken
Kapa gözlerini
Kalbimin uzaklarda attığını düşün
Yanımızda başka insanlar duruyorken,
Zaman zaman dalıp
Oralarda bulduğumuzu düşün
Elini koy masaya
Parmaklarımın parmaklarına
değdiğini hisset
Şimdi aç gözlerini
Elini tutan yabancıya şöyle bir gülümse
ama
Bana gülümsediğinden fazla olmasın..

Enes Kepil

Güzel Bir Yüzde

Güzel bir yüzde güzel bir kalpten
daha özel şeyler olmalı
aksi halde
bir terk ediş, bir kaybediş
dokunur muydu kalbe?

Güzel bir kalpte, güzel bir yüzden
daha özel şeyler olmalı
aksi halde
bir sevinç, bir gülümseyiş
olur muydu yüzde!

Enes Kepil

Hak Etmek

Bir şeyi hakettiğinizi mi düşünüyorsunuz?
Bir delinin yerine koyun kendinizi.
Ve hakettiklerinizi yeniden hakedin
Eğer hala aynı elmaya ulaşabiliyorsanız.
Bir şeyleri hak etmişsinizdir.
Aksi halde hak etmek sözü pek de anlamını karşılamaz.

Enes Kepil

Hayat

Hayat, kavgalar ve gürültüler için kısa
Hayat, mutlu günler için de kısa
Hayat, yağmurlu bir günün karanlık akşamında
Pencereden dışarıyı izlemek için yeterince uzun..

Enes Kepil

Haziranda Geceler

Bilirsiniz umut canlıdır
Bilirsiniz hüznüldür kimi şarkılar
Bilirsiniz ay haziran'da en değerlidir
Ve haziranda geceler
Hiç bitmez yalnızlıktan.

Enes Kepil

Hendek Savaşları

Nereden başlamıştı bu hayat,
Aç gözlerini
Yaşamın, kendimin bilincine vardığım
O ilk andan beri
Nefes aldığımı gerçek anlamda hissettiğim
Kalbimin yerinden çıkacağını düşündüğüm
Bir zamandan beri
Çocukluğuma değiniyorum
Parmaklarım kolundan aşağı kayarken
Orta yaşımndan, gençliğimden aşağı
Çocukluğumun heyecanlı kaçışmaları, kovalamaları..
Şimdi yerini sen alıyorsun
Sen !
Bütün hendeklerin üzerinden atlamış
Bir hendek savaşı acıların , acılarım
Acı dediğimiz her şey ile
Dilini yakan bir biber ile
Kalbimde hissettiğim,
Sen ne düşünüyorsan o,

Yüzündeki resme bakıyorum
Düşüncelerinin her bir parçasına
Geçen her bir günün içerisinde
Yüzünde, düşüncelerinde
kendisinden bir parça renk bırakmış
O insanlara bakıyorum..

Üzerinden atladığın her duvarın
Seni daha güçlü kıldığı
Ve varlığını hissettiğin o her anı
Yolculuğunu düşünüyorum
Şimdi şehirlerde, ışıklar belirirken nokta nokta
Gök yüzünde uçan bir kuş gibi
Gözlerinin kapalı oluşu gibi
Şimdi düşünüyorum da
Yaşıyormuşuz gibi
Hendek savaşlarının ortasında,
Ben yine seni düşünüyorum,
Kollarından aşağı
Gençliğimden geriye
Sana doğru gelemediğim bir zamana
Akıntıya karşı yüzmeye çalışıyorum
Acılarla savaşan her insan için
Ne zor ! Akıntıya karşı yüzmek..
Yine de ben, ah bu ben..

Enes Kepil

Hep Bir Nedene Bağlı

üşüyünce
üstünü örtmek gibi
üzülünce ağlamak
hep bir nedene bağlı,
hep bir gidene bağlı hüzünler

Enes Kepil

Hep öldü sanılan

Hep öldü sanılan bir ses
Yılların üzerinde toz bıraktığı,
Bir dilenci gibi yerde uzanmış
En olmadık zamanda olduğu yerden
doğrulup
Karşında dikilen bir ses,
Hep öldü sandığın
Günün birinde, sen yaşadıkça
Ölmeyeceğini anladığın o ses
Ellerini çırpar geçmişten
Uyanırsın en ağır uykularından
Gecede dolunay ışığı
Yüzünde bir hasret, bir şaşırma
Karanlığın içinden bir balkona düşersin
Canı çekilmiş gibi soğuk fayanslar
Her şey beyaz ışığın gölgesi
Gece zifiri sessiz
Bir ses el çırpıyor geçmişten.
Bu olmaz şey
o öldü sanılan, o üzen
O öldüren
O ses el çırpıyor geçmişten.

Enes Kepil

Her Bir Gün

Her bir günün geeeğini biliyorum
Her iki günün de yle
Bir gün sana uzak kalırsam
Suçu günlere bul bana değil.

Enes Kepil

Her İki Gün

Günler terk etti bizi başkası değil
Senin ve benim birlikte olduğumuz
Ve olacağımız günler gitti
Bu senin suçun değil

Enes Kepil

Her İnsan

Her insan kendi acısından çıkar yola
Her insan dört duvarı arasında aklının

Duyduğunuz gördüğünüz
hissettiğiniz
En dibe vurduğunuzda uyandığınız
Her şey geçmekte olurken
Daha fazla geç olmadan anlamaya çalıştığınız
Günler var kiminin ipe çektığı
Günler var gelmesi istenilmeyen

Bir söz söylemek gerekirse
Her şeye rağmen
Alabildiğine düşüncelerinizin.
Olabilirdiğinize karşısında durup
Söylüyorum evet acılarınızın..

Bir bebek doğdu bugün
Annenin sevinci gülücükler oldu
Yayıldı dudaklarından
O büyük sancıların kısacık sonrasında

Bir çocuk, küçük bir çocuk
Hikayesini unuttu babasını uğurlarken
Yıllar sonra baba olduğunda
Hatırladı her şeyi
Yeniden çocuk olmuşçasına

Bir sevde türkülere karıştı
Dolandı kulaktan kulağa
Her birinde sanki aynı özlem
Derinleşti ve derinleşti

Yinelendikçe her şey ve ardından
Yenilendiğinde her şey
Ortak bir kümeye dönüştüğümüzde
Anlaşıldığında o dışarıda görünen
Aslında o içimizdeki şey

Diyorum ki,
O her şeyin içinde
Her bir şeyden vardır derdi
Her anlaşılmaya bir anlam yükler,
O her bir şeyi yan yana dizip
Karşısına geçip onları izlerdi.

O en çok gülümseyen çocukları sever
En çok üzülen çocuklara üzüldü
Yirmilerini aşmış
Otuzunu çoktan geçmiş
O kırklı yaşlardaki çocuklara
Üzüldü en çok

Çünkü bilirdi dönüşü yoktu zamanın.

Enes Kepil

Her insan Hazırlanır Bir Başkasına

Kim bilir ne düşünüyorsun şuan
Kalbinde taşıdığın o değerline
Nasıl da gülümsüyor
Nasıl da açyorsun bütün kalbini
Kollarını açarda sıkıca sarılır gibi

Öyle çabucak geçiriyorsunuz zamanı
Her şeyde pek aceleci, çok şeyde az düşünce ile
Küçük bir güne bütün bir hayat ne kadar sığar
Kim bilir nasıl da telaş ediyor
Mutluluğu tüketecek bir kelime olarak görüyorsunuz

Nasıl da üzüyorsunuz birbirinizi
Öyle ağlanır mı hiç
Nasıl yapabiliyorsun bütün bunları kendine
Ölümü düşünüyorsun
Kim bilir daha önceleri kaç kez düşündün
Ölümü düşünüyorsunuz
Oysa orası yolun sonu,
Siz daha çok başındasınız parmaklardaki günlerin
Hah, ellerin kenetlenişi, elleriniz
Nasıl da hasret duyar
O vücudu saran ince sıcak duyguya

Kim bilir nasıl bir özlem var içinizde
Camlarından sarı ışık yayılan evler
Dumanı tüten bacalar ay ışığında
Size yalnızlığı sunuyor bir zaman

Üzülün elbet, girin soğuk yorganın altına
Ağlayın, ama iki günden fazla değil
Bütün anılarınızı hatırlayın
Hepsi birden yaşasın o küçük dünyada
Sonra, o tüm kırıklıklardan, o hatalardan
O yanlışlardan dönüp
Herkes hazırlandığı kişiyi bulsun.
Gelecekteki şuanda.

İşte bu yüzden artık üzölmeyi bırakınız
Sizi bir ben bekler gelecekte
Ve bir başka biri
Beni hazırlamakta
O dumanı tüten sarı ışıklı pencerele eve
O ev siz olmadan olmaz
Toplayıp gelin her şeyinizi
Sizi siz yapan her şeyinizi
En çok da sevginizi.

Enes Kepil

Her Kalp

Her kalp bir şeyler barındırır içinde
ama kötü ama güzel
her yalnız ölür bir gün
her yalnız olmayan gibi
ama kötü ama güzel

Enes Kepil

Herkes Bir Şey Düşünüyor

Herkes bir Şey düşünüyor
Herkesin düşüncesinde bir hayat
Fikirler, insanlar
Geçirilecek zamanlar

Güzel bir elbise nasıl da soluyor
Güzel bir gün geçiyor bir şekilde
Soluyor yanı başımda bir kadın
Sıcak havayı
Gün batıyor, gün susuyor geceye

Yeşil bahçeler mi desem
Yeşil ağaçlar mı yeşil gözler mi
Yoksa önüne serilmiş uzun yollar
Ve seçimler mi?

Enes Kepil

Hiçbir Düşünce

Her çiçek aynı renkte açmaz
Hiçbir düşünce farklı bir rengi
Yok sayamaz

Enes Kepil

Hiçbir İnsan Ölmez Yalnızlıktan

Hiçbir insan ölmez yalnızlıktan
insanlar sürükler yalnızlığa
İnsanlar öldürür birbirlerini

Enes Kepil

İki Kere İki

Her gün bir vedadır o güne
Her gün bir diğerine bir hoş geldin.

Enes Kepil

İkilik

Bazen mutluluğumuz
Başka birinin hüznüne bulaşır
Çamurlanmış ayakkabılarımızla
Adımlar atarız sokaklar boyu
Tabi genelde ayakkabılarımız
Arındırılmıştır tozundan, çamurundan
O gözlere hitap eden görünümüyle
Samimi bir selamlamaya benzer
İçinde çıkar ve art niyet barındırmayan

Bazen bir sevilmekten diğerine
Başka bir sevişmeye yol alır insan
Yeni bir heyecanın kapısı çalınır
Daha fazla keşfedildiğinde, dünya
Giderek küçüldüğünde
Çok ıssız yerleri kaldığında artık sadece
İnsan evrende yeni yaşam alanlarının
Varlığını düşünür

O uzakta görünen yıldızlar
Gözleri kamaştırırlar
Oysa gitseniz görseniz
Anlarsınız ki
Şartları elverişsizdir onların
Çekim kuvvetine
Gözleri kamaştıran o görüntüye
Hayran kalmışsınızdır

Bir kıtadan diğerine geçmek kadar zor
Çürük bir köprüden geçmek kadar tehlikeli
Bazen bir kalpten diğerine gitmek kadar acı verir
Bu yaşamın için sığdırdığımız şeyler
Bazen tarifsiz bir acıya boğarken bir kalbi
Aynı anda dünyanın en mutlu insanı
Yapabiliriz birilerini
Bu acı bir karşıtıdır o anda etrafa yayılan gülüşlerimizin.

Enes Kepil

İkimiz

yanımda bir şair taşıyım
cebimde değil yanımda
şairli bir insan nasıl olursa öyleyim
ben görüyorum o yazıyor
iki kişiyiz biz
çok kişi olmaktan iyidir iki kişi olmak
ben üzülüyorum
o tarif ediyor
ben özlüyorum o konuşuyor
iki kişiyiz biz
bir kadın bir erkek gibi değil
bin kadın bin erkek gibi de değil
ikicik; iki kişi
biri insan, biri insan gibi

Enes Kepil

İlk Defa Yaşadığın Bir Anda

İlk defa yaşadığın bir anda
Kötülemek mümkün değil insanları
Yaşıyorsan acıları, ardı sıra günlerin
Doğaya ve duaya açılman içindir

Her insan bir kez yaşar bir zamanı
Her insan pencereden bakmıştır mutlaka
Yağmurlar özlemi ya da özleneni
Hatırlatır camlara vurdukça

Şimdi uzaklarda kalır ellerin
Ağaçlar birer birer yeşillenir dağlarda
Ha geldin ha döneceksin derken
Büyür kapının önündeki yavru köpekler

Bir boşluk var içimde
Derin kuyular kadar boş
Ay ışığında soyunan
Bir kadın kadar yalnız

Geçer onca gün onca sene onca hüznün
Geçer gençlik ve çocukluk çağları
Geçer insanlar geçer bu dünyadan
Kalır aklımda uyanışların.

Enes Kepil

İllüzyon

Her kapı çaldığında
Bir düş girer içeri
Oysa kapıyı açtığında
O yoktur.

Enes Kepil

İnanç

İnanç dünyayı Thales'in
tepsisine benzetir
İnandığında bir kelimeye
Sadece kuşların uçmadığını öğrenmiş olursun
İnandığında bir insana
Tüm insanları bir sanırsın
İkiye inanırsan eğer
İkilikler çıkar ortaya
İnsan ney'e inanırsa o olur
hoş tınılar yayılır kulaklara

Enes Kepil

İnsan

zaman, sisli bir sabaha açılabilir bazen
kapılar yüzünüze kapanabilir
kimi şeyler için geç kalmış olabilirsiniz
ve güne erken başladığınız sabahlar da olmuştur.

insan
bazı şeyleri bir çırpıda yüklenmek isteyebilir
bazense uzun bir zamana yayar her şeyi

insan
zaman denilen şeyde aceleci davranmış olabilir
elleriyle çeker gibi bir halatı
bütün süreci, o uzunca saat dilimlerini
gerektiğinden önceye almaya çalışmış olabilir

Her hali ile insan
bugün omzunuzda uyuyan o güzel yüz
bugün belirli bir vakti dolduran
Emekleyen bütün çocukların
yarını olan insan
Bir gün geçip
Bir gün çekip gidebilir.

Enes Kepil

İnsan Gibi Görünen

Ölen insanlar gördüm şu yaşımda
Ağlayan erkekler
Dövülen kadınlar
Geçen bir zaman gördüm
Mezarlıkları dolduran,
Hurdaya çıkan araçlar
Eskiciler gördüm
Sokak sokak bağırın,
Mevsimler,
Yeşil ağaçlar, makiler, bozkırlar
Dallarında karlar gördüm ağaçların
Ve yapraksız dallar gördüm.
Susamış çocuklar
Sokak kavgalarında
Bilinmez ki belki de kana
Susamış çocuklar gördüm.
Dertleri yüzüne yansımış kişiler
Yaşlılar, gençler, kimsesizler,
Şehirler gördüm her gün
yeni bir değişime imza atan.
Evler, kapılar; camlar gördüm
içi karanlıklarla dolu.
Sevdalar gördüm ben evet sevdalar
Yarın hiç olmamış gibi olan
Sevdalar gördüm
Sonra geçtikçe zaman yinelenen
Yalanlarla ortak koşan kişiler
ve her şeyden önce
insan gibi görünen
İnsanlar gördüm.

Enes Kepil

İnsan sevdalar parçası

İnsan parçalar bütünüdür
İnsan sevdalar parçası
Azalan bir zamanın
Çoğalarak yaşayan bir temsilcisidir

İnsan: su ve ateş, toprak ve buz gibidir
Mesafelerin varlığı
Ve düşüncelerinde sakladıkları kadar
Ağır bir metal parçasına benzer

İnsan onca yaşamın arasında
Onca vedanın parçası
Onca sevdanın
Onlarca parçanın bir bütünüdür.

Enes Kepil

İnsandan Önce

İnsanların yüzünde düşünceler
Sevgi, açlık, yoksulluk, şehvet
İnsandan öte düşünceler topluluğu
Saçı sakalı bütün görünümü
Baştan aşağıya düşünülmüş
İnsandan önce bir şey var
İnsandan önce düşünceler.

Enes Kepil

İstanbul Nasıl

İstanbul nasıl
güzel mi orada havalar
yani aslında sen iyi misin?
direkt sen nasılsın diyemiyorum
buna yüzüm yok
havalardan girebiliyorum konuya
sonra sular ekleniyor
ardından ancak sana gelebiliyorum.
sana geliyorum derken
öyle otobüsle, uçakla filan değil
sadece konu olarak
çünkü ben seni öyle başkasıyla
öyle kol kola görmeye bile dayanmam
buna gücüm yetmez
ancak İstanbul'u sorarım sana
martıları, vapurları, havaları
sonra konu yine sana gelir
kötü bir şey söyleyeceksin diye
ödüm kopar,
ama yine de konu sana gelir
İstanbul'u özledim derim
İstanbul'u çok özledim.

Enes Kepil

Kalp

Her insanın çocukluğuna dönmek istediği
bir zaman
Her insanın ölmek istediği bir yaş vardır.

İlk adımlarla kalbi bir heyecandır sarar
İlk sevgide ilk öpücükte kalp daha çok
Ritmik bir sestem ibarettir.
Yaşadığını unuttururcasına

Korktuğunda, kalp yaşamın önüne geçer
Vücudundan çıkıp gitmek ister sanki

Her kötü sözde kalp bir kez kırılır
Ezilir ufalanır cam parçaları gibi
En kötü şeyde de en iyi şeyde de
Kalp bir kez yaşamdan daha hızlıdır.

Enes Kepil

Karşımda Oturan Sessizlik

Bir masada otursa birkaç kişi
Gönlüne yakın olandan istersin bir bardak su
Bir yaprak düşse ağaçtan
Rüzgardan bilirsin.
Susuyorsan
Onca zaman boyunca
Ve susuyorsam
Senden bilirim.
Çünkü sen meyillisin
Karşımda oturan sessizliğe

Enes Kepil

Kederli ve Üzgün

Binalar gök yüzüne yükselirken şehirlerde
Kimisi küçük kalır iki katlı,
Kenar mahallelerde
Kar yağıyor gecenin içinden
Gözlerime doğru
Düde kalan bir düş canlanıyor
Kirli otobüs camının dışarısında
Bir kadın el sallıyor
Anlık birkaç gözyaşı ile

Elleri dizinden düşüyor bir gencin
Siyah gözleri derinlerden bakıyor
Çizgilere bürünmemiş yüzünden önce
Bir ağlayış duyuluyor, geçmiş kadar uzun
Bir kadının suçlu
ve bir erkeğin üzgün yüzünde
Vakit ilerlerken
Zaman geçiyor ayaklarının altından
Kederli ve üzgün

Enes Kepil

Kim bilir!

Nedir bu neşene karışmış hüzün
Neden hatırlanmak adına yaşar hep
Bir adım atmaya dahi korkar olduğun gün
Nedendir bu çıkıp gelen
Nedendir içindeki bu gizli endişe
Yüzündeki o sessiz anlatışlar
Kim bilir kimlerin sözünden
Hangi zamanların kimsesizliğindendir
Tekrar tekrar kendine açtığın bu savaş
Kendini yitirdiğin
Ve kendini bulmaya çalıştığın anlar
Kim bilir kimlerin yüzünden, gözündendir.

Enes Kepil

Kör Kuyu

Nereden gelir bu kimse
Nereye gider onlar
Şu bakışların ardında gizlediği şeyleri
Nerede biriktirirler
Bir arzunun peşinde koşarken
Güzel kelimelerle süslenmiş sözlerini
Nasıl da eksik etmezler dillerinden
Bünyelerindeki o sürekli yinelenen açlığın
Sömürüsü altında
Kimler kimlere üstünlük taslar
Her şeyi biliyormuşçasına
En yüksekte başka bir dünya hayal ederler
Oysa yükseklere çıkıldıkça
Soğur hava bilmez mi onlar!

Enes Kepil

Küçük Bir An

Düşüncelerden düşüncelere akan bir şey
Gözlerinden gözlerime
Saçlarından aşağı

Nehirlerden aşağı akan bir şey gibi
Zamanın içinden
Damarlarından

Yaşam gibi bir şey yüzündeki renk
Doğadaki bütün renkler gibi

Büyük bir heyecan dudakların
iki geminin çarpışması gibi bir şey
Bir tür kaos,
İnsan vücudunda yüzen bir şey bu
Sadece tek başınayken
Ve sonunda batıp giden bir şey
Derinlere doğru dudakların..

Enes Kepil

Matkap izleri

Zamandan kopmuş insan
Akıştan
Saplanıp kalmanın acısını çeker
Duvarlarda ahşaplarda kalplerde
Hayata kalıp dökmüş yara izleri
Sökemediğimiz sürece yaşadığımız
Ve yaşadığımız sürece...
Ne demeli
Her gün çentik atılmış bir duvarı düşünün
Matkap izlerini..

Enes Kepil

Misafir

Eve gelen misafirleriniz
Her zaman gülen bir yüz ile gelmez size
Bazen sirtında onca yk taşır,
Gremediğiniz.
Sesinden, oturuşundan, duruşundan anlarsınız ağırlıklarını,
Bunun için acıyı da karşılamayı
Bilmek gerekir.
Çünkü
Misafirleriniz her zaman
Mutluluklarını getiremez size.

Enes Kepil

Mükemmel Hayat

Her insan yanlışlarla ve hatalarla dolu mükemmel bir hayat yaşıyor.

Enes Kepil

Mümkün mü

Gerçekten birini özlediğinde insan
Aylarca susmaya, nasıl razı kalır
Her gün yeni bir dünya kadar değerliyken
O yeni dünyalara, o güzel insanlara, aldırış etmeyenler
Hangi söz ile aklayabilirler kendilerini
İnsan bir cümleye kaç yalan sığdırabilir
Hangi söz davranışın yerini tutar?

İçi özlemle dolu sözlerin son tarihi
Hangi günlerden sonra gelir
Soramadan edemiyorum
Onca ay sonra
Yeniden canlandıranlar, eski bir sevgiyi kalplerinde
Ölü bir sevginin ilahı mı olurlar
Yoksa büyük yalancılar mı?

Enes Kepil

O Kumlarda

O kumlarda birlikte yürüveli
çok zaman olmadı
bugün düne karışalı
az bir zaman geçti oysa
bir sabah vakti
pazartesiden önceki başlangıç
birçokları için sonken
ben o gün yükseliyordum
ellerinden doğru gökyüzüne

Enes Kepil

Olan Bir Şey

Bir garip akŐamdayım..
Dört bir yandan saldırıyormuŐ gibi
Her Şey
Dünyanın içine sığdırılmıŐ bir günün eŐiğinde
Ezilip kalıŐı bir insanın
Parmak uçlarımdan beri kemirildikçe
Azalmayan,
Acısı kalbine saplanmış bir mızrak
Bütün görkemiyle ihanetin
Öldürmeyen bir darbe
Zihne katlanılmayacak, olmayacak gibi gelen
Ama olan bir Şey..

Enes Kepil

Olmayana Sevgi

Gece ayı sevdik
Gündüz güneşi
Kışın sıcığı sevdik
Yazın serinliğı
Hep en az olanı
ya da hiç olmayanımızı
olmayan yanımızı sevdik.

Enes Kepil

Olsa ki

Bir ağaç bahara hasret duyar mı?
Bir kuş üşür mü beyaz soğuktan
İslak bir dal kırılrsa, ayağımın altında
İçin acır mı çıkan sestem
Yağmur yağsa,
Süzülse penceremden damlacıklar,
Gözlerim dalsa
Uzak bir manzaraya
Olsa ki görsen bu halimi
Döner misin gittiğin yerden?

Enes Kepil

Onca İnsan Kötülük Yuvasında

Onca insan kötülük yuvasında
mutlu bir yaşamı reddeder gibi

Onca insan elini çekmiş sevgiden
Tüm sevgileri yaşamış gibi

Onca insan dalını bırakmış iyiliğin
Sanki tüm iyilikler ölmüş gibi

Onca insana en güzellerimiz
dönmüş sırtını
Sanki kötülüklerini istiyormuş gibi

Onca insan dayanamamış artık, gitmiş
Kalbini, sevgisini, her şeyini
istemeye istemeye bırakıp gitmiş
Kolları kapalı ağzı açık onlarcasının
Onca iyinin iki yüzlülüğünden.

Enes Kepil

Onca zaman sonra

Birlikte uyanmalara
alıştığım onca zamandan sonra
Yalnız uyandığım günler oldu
Her gün, güneş
Tek başına aydınlatırken dünyayı
Güneşe özendirildim
Belki de gecenin içindeki parıldayan ay'a

Doğaya neşe, insanlara umut katmak
Güzel bir şey
Ya da ay gibi gölün yüzeyinde parlamak
Dokunamadığım tüm manzaralar kadar
Güzel ve uzak

Hiçbir manzara kucaklanmıyor
Göle girsem,
Yüzeyindeki ay yitip gidiyor
Girmesem uzak

İşte sen, yanımda olduğun zamanlarda
Bir ağaç kabuğu kadar cansız görünürken
Uzak kaldıkça senden
Eşsiz bir manzaranın parçası olduğunu anladım
Gündüz güneş, gece ay kadar yalnızken ben
Gidişinden kalan her şey
Ardında bıraktığın manzaranın
küçük resimleri oldu.

Enes Kepil

Onlar

Bir gerçeğin parçalanmış olması
onun var olmadığı anlamına gelmiyor
o gerçeğin yaşanılardan uzak olması
onun imkansızlığını göstermiyor
acıdan ne kadar korksak da
birakalım acı ruhumuza işlesin
uykusuz geceler ne kadar karanlık, görünse de
doğruyu acı içinde
doğruyu akıl içinde keşfedelim

bizler insanız, bizler farklıyız
farklı meyve ağaçları
ve farklı sarmaşık otlarıyız
önümüzde, arkamızda
gençliğimizde, yaşlılığımızda
bizler yok olmakta
ve aynı zamanda yeniden doğmaktayız.

bir örnek bir dilden düşer
bir kadın ve erkek olarak
doğa hafızaya kazır resmini
insan sadece onu hatırlamakla meşgul olur

bir insan, bir acı, bir lisan
yeni bir insan doğar her yeni acıdan
ve her lisan benzer farklı bir açığa
yayılır evrene renklerin ayrı tınısı

dünyayı kucaklar
bir eli karanlık bir eli aydınlık bütün
vurur kıyıya kararsız dalgalar
rüzgar ikilemde bırakır savrulunu

bir insan
biri kadın biri erkek
doğarlar önce anadan sonra acıdan
yürürler
kendi inşa ettikleri sokaklarda
dünya değil, yaşam
onları barındırır belli bir zamanda

onlar kurdukları belirli bir düzen içinde
onlar inançlarını rafa kaldırdıklarında
onlar şeffaf duvarlar öremediklerinde
onlar en çok da korktuklarında
kapatırlar tüm doğruları gerçeğe

onlar, insanlar;
yaşarlar acılar ve insanlar içinde
onlar sabahlar ve akşamlar içinde
onlar yalanlar ve yanlışlar üzerinde
Yaşarlar yaşarlar ölümden önce

Enes Kepil

Onsuzluktan

Geçen zamanlar olduğu kadar
Geçmeyen zamanlar da varmış
Binlerce araç geçse de göz önünden
O, gelmeyince
Bir anlamı olmazmış yolların

O, yoksa güller koparılmaz,
Dallarında yapraklarını açar açar
Ve solarlarmış hasretten,
Onsuzluktan..

Enes Kepil

Ölüm ve Şair

Dedesinden yirmi
Ninesinden on yıl daha az yaşadı
Fazla yaşamazdı zaten bu aile
Hastalık filan diyorlardı ama hikaye
Düşünmekten ölüyordu bedenleri

Bu çocuğun bedeni de öyle gitti
Yedi bitirdi kendini
Pek kimsesi yoktu
Pek sessiz pek de sakindi
Kimsesizlikten, yalnızlıktan öldü dediler
Öyle değildi biliyordum.
Düşünmekten öldü onun bedeni
Bedeni diyorum
Çünkü bakınız hala bahsediyorum ondan
Yazdıklarından da bahsedeceğim
Sevgisiz kalışından da öyle
Bizim bahçede bir kedi vardı
O da sevgisizlikten öldü
Bacağıma sürtünürdü
Süt verirdik karnı hep tok olurdu
Ama sevgimizi, ilgimizi esirgedik sanıyorum
Şairden bahsediyordum
O sevgisizlikten, kimsesizlikten değil
O neden kimsesiz neden sevgisiz
Kaldığını düşünürken bedeni öldü sadece
Düşünceleri hala yaşamakta
Zihnimi meşgul etmekte
Beni düşündürmekte
Ama hala bilemedim neden böyle yaptı
Şiirlerinin ölümsüzlüğü için
Neden onca yılından vazgeçti

Kimsesizlik, sevgisizlik demeyin yine
O bunları düşünmekten öldü.
Dediğim gibi düşünmekten..

Enes Kepil

Özledikçe

Sevdiğimi değerli kılacak bir yere
Gurbete gidiyorum
Gelme peşimden
Özledikçe daha çok seviyorum.

Enes Kepil

Portakal Ağacı

Arkamda bir ağaç, portakal ağacı
Denize doğru bakıyorum
Limanda birkaç balıkçı teknesi
Herhangi birinin zihninde
Hapsolmuş bir fotoğraf
Aklımdan geçenler
Annesinin elinden tutmuş, giden iki çocuk

Limanda oturuyorum
Ayaklarım denize sarkık
Ben bir kadını
Saçlarım uzun saçlarım siyah
Geçtiğim bütün anlara hapsolmuş
Bir güzelliğim ben
Her insan gibi az çok
Her insanın kendi içindeki güzelliği kadar

Denize bakıyorum
Ellerim kucağımda birbirine kavuşmuş
Bütün sevenleri temsilen
Denize bakıyorum
Deniz mavi
Balıkçılar yorgun
Portakallar henüz olmamış

Ben gencecik bir kadını
Ve sanırım...
Ah pardon
Ayakkabılarımın bağcıkları çözülmüş

Enes Kepil

Renksiz Yol

Rengi yok ayrılığın
Varlığını hissettiğin bir yokluktur o
Zamanda sürüyerek ayaklarını
Sana gelmiş ve sende
Bırakılmış enkazlar bütünüdür.
Hep, sözcüğünün büyüsüne kapıldığın
Küçük bir geçiştir oysa
Yaşamın bir parçası
Bir çırpınıştır. Bir anlık

Kişiliğinin vazgeçilmezi olmuştur bir yandan
Eğer dokunmuş ise sana o büyük yokluk
Zaman zaman dilinde biten bir söz
Ve binlerce türkü olmuştur.

Ah şu ayrılık, akşam vakti
Renksiz gözyaşlarım benim
Sessiz bir yol olup
Yanaklarında gezinmiştir biz insanların.

Enes Kepil

Saklambaç

Sakladığın yüzünü gördüm orada
Bana bir hiç olarak
Anlattığın cümlelerin
İçindesin şimdi.

Enes Kepil

Saklı Köy

Görseler içimdeki dünyaları
Telaşa düşerler
Dün ile bugün
Birlikte yaşar orada.
Orada yarın yok
Topu topu iki gün
Dünler hep seni düşünmekle
Bugünler hep bir eksiklikle geçer
O kısacık iki günde

Enes Kepil

Sanki

Sanki o sokaklardan hiç uzak kalmamış
Sanki o kapıyı dün kapayıp bugün geri açmış
Sanki o akşamdan, hiç düşmemişiz
Böyle bir yalnızlık içine

Soğuk yüzümüze vurdukça
montumuza daha fazla sokulmamış
Yürürken başımızı hiç çevirmemiş gibi
bir yabancıya
Korna seslerinin hatırlattığı o kalabalığa
Sanki hiç uğramamışız da
Yanımızdan geçip gitmemişiz birbirimizin

Bugün yokluğunda akşam olmuş
Bugün dolanmışım sokakları
Bir gün daha geçmiş bu günden
Bugün o günden geçeli
Unutmuşum kaç yıl olmuş.

Enes Kepil

Sarıldıkça

Bir güvercin su içerken
Çocuk beşiğinde uyurken
Güneş gezinirken ya da doğarken

Bir yolcu düşünürken
Bir işçi çalışırken
Ve herhangi bir kalp son kez atmadan önce

Bir kaşık çikolatanın tadına vardığımda
Yağmur suları ayakkabılara dolduğunda
Soğuğun üşüttüğünde
Ve savaşın yığıldığında

İnsanların sarıldığında
Bir sabah gözlerini açtıklarında
asya'da, avrupada, Afrika'da, Dünyada
Umudu barındırdıklarında içlerinde
Umudu barındırdıklarında ülkelerinde
Umudu sakladıklarında Afrika'ya
Ellerini uzattıklarında

Ellerini uzattıklarında
Bir bardak çaya, kahveye, suya
Her gün dokundukları bedenlerine
Geçmişlerindeki küçük çocuklara
Ellerini uzattıklarında
Odadaki, sokaktaki, doğadaki
Ağlayışlara

Sarıldıkça aslında kendi çocukluğuna
Sarıldıkça, sahiplendikçe
Barışa, huzura, aydınlığa, çocukluğa...

Enes Kepil

Sarılmak güzeldir

Sarılmak güzeldir
Yaşamak gibi
Ve yaşam küçük bir
Kız çocuğunun gözlerinde
Büyür parlayarak.

Enes Kepil

Serçelerin Ayak İzleri gibi

Soğuk bir sabaha uyanıyorum
ayaklarım yarı çıplak,
saçaklarda buzlanmış damlacıklar.
pencerenin önündeki ağacın
karlı dallarında kuşların ayak izleri,
dahası elektrik telleri üzerinde
siyah kargalar, kanatları ıslanmış
endişeli bakıyorlar.
Ben içeride yalnızım
Beyaz örtü ise kaplamış sokakları
üzerimde çam ağaçlarından lambirler
üzerimde uzun kollu bir penye
ve bugünden ilerleyen dakikalar var
aynı zamanda benimle yaşayan.
Duvarlarda kireç,
içimde bir sıcaklık yaşıyor
tarihe geçmeyecek,
kar taneleri dökülüyor bulutlardan
tek başına anlamsız
binler ile anlam taşıyan,
kar taneleri dökülüyor
duvardaki kireç ve gençliğim gibi.

Gözlerimin aynılığı hariç
her şey yitip gidiyor benimle birlikte
sadece küçük anılar kalıyor
karlı ağaç dallarındaki
serçelerin ayak izleri gibi
kısa süreli küçük anılar

Enes Kepil

Sevin

Adımlarınızın sesini dinleyin
Boş sokaklarda geceleysin
Bu yaşamınızın başka bir kanıtıdır
Tıpkı bir müziğin ritmi gibi

Gözlerinizi kapayın
Ve karanlığın
Her an her yerde olduğunu görün

Sevdiklerinize sarılmak için
bir yerlere gitmelerini
Ya da size gelmelerini beklemeyin
Hep dediğim gibi
Ansızın sarılın
Sorarlarsa,
Nedeniniz kocaman bir hiç olsun.

Sevin! Sevilmek istiyorsanız eğer
Şayet Şems şöyle diyor

Kendini sevmeyen birinin sevilmesi
mümkün değildir.

Enes Kepil

Soğuk bir Akşamda

Soğuk bir akşamda
Uçar gider sıcaklık
pencereyi açtığında

eksik bir akşamda
bir şarkıyla aydınlanır yüzün
kızıl alevin karşısında

sessiz bir gecede
sessiz bir iç geçirmeyle
bölünür uykular

Enes Kepil

Sonra Beni Geride Bırakışların Var

Özleyeceğim bir zamana gidiyorsun
Yaşlı bir kimsenin gözlerinde
Bir anlık yansımasıyla silüetinin
Bir varız bir yokuz
Anlık bir yaşam ve
İçine sığdırmaya çalıştıklarımız bizimkisi.
Gecenin içinde gece
Günün içinde gün
Düşlerin içinde bir yaşam,
Kurmaya çalıştığımız.
Düşünebildiğin kadar bir dünya
Sayamadığımız kadar çok eksikliklerimiz var.
Duvarlar duvarlar
Ve duvarlar arasında
Savaşlar ve şiirler var
Göremeyeceğim kadar geç
Görebileceğimden erken bir zamanda
Dakikalar, yolculuklar
Ayrımlar ve seçim yapanlar.
Sonra beni geride bırakışların var.

Enes Kepil

Sonra Sen

hep bugünün içinde
bir gün daha sayacağım
sonra sen,
gülümseyeceksin yeniden

Enes Kepil

Söz

Bir sözün ucu iki yere birden uzanıyorsa
Söz bir doğrudur öyleyse
Sözler her zaman doğruyu söylemez biliyorum
Söz sadece bir doğrudur o kadar
İki kalbin arasında uzanır bazen
Sanırsınız ki bu bir büyü
Akıl tutulması yaşatan bir tılsım
Hayır hayır söz bir doğrudur sadece

Enes Kepil

Şairrrr

Ve dudakların dudaklarımla buluştuğunda demiş şair
gece olurdu onu hatırlarım her defasında
hatta tek hatırladığım buydu sadece yoğun bir karanlık
sonra bir gün dedi ki bana
beni öperken gözlerini neden öyle sıkıca kapatıyorsun..
o zaman anladım, geceler neden daha karanlık
gündüzler neden daha kısa ve parça parça
işte o zaman anladım
o karanlıktan çok korktuğum çocukluğuma döndürebilecek
tek şeyin dudaklarından geçtiğini,
seni öptükçe, anladım çocukluğumu,
seni öptükçe, anladım bir kez daha korku nedir
kaybetmek kelimesinin varlığı nasıl bir şeydir.

Enes Kepil

Şehir Şehir

Bir şey ister misin dedi buradan
Sana benzer bir şey dedim sadece
Çünkü biliyordum o gelmeyecekti
Ve biliyordu ne istediğimi
Ama yine de geziyordu
Şehir Şehir.

Enes Kepil

Şehrin En Güzel Tepesinden Bakarken Aşağıya

Şehrin en güzel tepesinden bakıyorum aşağıya
Binalara, yollara, ışıklara
Sokaklarından kimler geçiyor
Kimler şikayetçi ışıklarından
Ayağını yere sürüyen bir genç bir insan
Geçmekteyken yıldızların altından
Geçmekteyken gönlünün daralmış
O ip ince sokaklarından
Gözlerinden aşağı çizdiği o deniz tuzlusu
Ayaklarını sürüyerek bıraktığı geride
O ses, içimizi acıtamayacak kadar uzağında kaldığımız
Her adımda önüne ve ardına yapraklar dökülürken
Aslında ölürken, her an eksilirken
Ve her an eksilirken geceden, düşüncelerden
Dakika dakika ve aynı zamanda
Bir metronun girişinden bir türlü geçemiyormuş gibi
Atlayamıyor
Kimildayamıyor
Ayakları gitmiyormuş gibi...

Evet görüyorum taa buralardan
Ayakları gitmiyormuş gibi o çocuğun
Eriyormuş gibi sokak lambalarının ışığında
Eziliyormuş gibi yüksek binaların karanlık kısımlarında
Yollarda, terk edilmiş bir hali var
Görüyorum

Şehrin en güzel tepesinden bakarken aşağıya

Enes Kepil

Şimdi Sen

Şimdi ben, dün baktığım camın karşısındayım
Şimdi ben, uğurlamakta
Geçmişte yaşattığım gitmeleri
Kendime yaşatmaktayım
Gözlerin karanlık camın ardında
Gözlerimde büyüyen zamana dolmaktayım
Şimdi sen gitmektesin
Ben kalmakta
Tam görünemeyen el sallayışlarıyla
Öyle yarım yamalak yaşamaktayım.

Enes Kepil

Şimdi sen Gidiyorsun

Ya kimliklerimiz de son bulduğunda,
Hiç tanımadığın bir gülüşe
Hep yabancı kalacağını bildiğinde

Kendimize bu acıyı yaşatırken
Bir vapurla yol aldığımızda
Karşıdaki bir semte doğru,
Rüzgar
Düşünceleri uçurup götüremediğinde
Bir martı eşlik ettiğinde gözlerine
Kanatları açılıp kapandıkça
Daha çok yükseldiğinde, gökyüzüne
Yolculuk, ağırlaştığında uzaklaştıkça
Şehrin üstüne bir gölgedir düştüğünde
Hangi sözü söylesem duyarsın
Hangi söz kararından geri döndürebilir seni
Bilirim insan her yaşı bir kez yaşar
Otursa da yürüse de bütün gün
Zamanın içinde ilerlemeye devam eder.

Şimdi sen gidiyorsun biliyorum
Büyük savaşlar versen de içinde
Şimdi sen gidiyorsun

Enes Kepil

Ŗu Saniyelerde

Ŗimdi sen Ŗu saniyelerde
bir karadeniz Ŗehrinde
gerisinde kalıyor olacaksın
tam da Ŗu anın,
yüksek dağların
asi insanları arasında
kalabalığa karıŖacaksın
aklında ben varım ya da yok
anıların canlanacak,
ilk defa bulunduğun bir Ŗehirde
geçmiŖten gelenlerle birlikte,
ben zamanın baŖka bir köŖesinde
filizleniyor olacağım
Ŗu dakikaları da üstüne ilave edersek eğer.
ya da olduğum yerde duruyorumdur
gerçekte olduğu gibi.
ayaklarımı uzatmıŖımdır
karanlıktır odam, duvarları sunta
basit bir kelime ile
yine seni düşünüyorumdur.
Yalnızımdır ya da eksik
ya da inan hepsi bir yana
sadece öyle görünüyorumdur
ama bildiğin ve unuttuğun bir Ŗey var
güzel bir anlaŖma
ve güzel bir sevgi
filizlenmiŖtir aramızda
küçük bir çocuğun
pamuktan büyüttüğu fasulye gibi.

Enes Kepil

Taze Ölüm

Yeni filizlenen bir sevginin ölümünü görmek
Yapraklarını açmış, çiçeğin ölümünden daha acıdır
Çünkü bu küçük bir çocuğun ölümüne benzer.

Enes Kepil

Tek Ağaç

Bir insan eline bakar yalnızlık
Yoksa uzanacak bir elin
Aç bir bebek kadar aç
Tepedeki bir tek
Ağaç kadar teksindir.

Enes Kepil

Tekrar Tekrar

Söyleyemediğin o Şey de nedir
Durdukça büyüyen
Yürürken ardına bakmak gibi sürekli

Enes Kepil

Tombiş

Soğudun sabah kırağısı gibi
Sesin soluğun çekildi gitti.
Karlar yağdıkça üstüme
Dallarım eğildi aşağıya doğru

Dünümüze sevinç katan zaman
Bugün yüzümüze bakmadı bile
Eksikliğini hissederdik bazı şeylerin
Şimdi yaşam eksik kaldı

Yeşil otları görüyorum
Ayaklarımın altında eziliyorlar
Sarıp kuruyan
Yeşil otları düşünüyorum

Ezilmiş her şeyin ağırlığı üzerimde
Sönmüş her ateşin soğuşu
Bir canlının söylediğı son söz
Artık benimle ölmek üzere

Enes Kepil

Tutsak Kepilleus

Kepilleus !
Tutsaklık günleri geride kaldı
Özgürleştik, demokratikleştik diyorlar.
Yanılıyor
Ardına bakmadan kaçanlar
koşmaya duydukları mecburi hal içinde.
Yaklaşan kasırganın korkusundan
sığınağa inmiş kimseler...
Kepilleus
Severken, bir insanı saçlarını okşarken
Ellerinin yüzündeki hareketi gibi
En çok istediğimiz şeylerden birinde
o an, tamamlanmak üzere olan o anda bile
yüzlerin mutluluğa olan mecburiyetini düşün
Kepilleus
Erdemlerinin kölesi olan insanlar dahi
Hiçbir şeye mecbur olmadığını iddia ederken
Yaşıyor olmak ya da ölümün mecburiyeti
iki nokta arasındaki bir doğru olarak
Belli kalıpların içinde binlerce ihtimale
dönük yaşamlar içinde
Tutsak insanlar imparatorluğu...
Kepilleus
yaşam ellerimizden çekip alınmış gibi
renkli hayaller ve renkli gerçekler dediğimiz
pastel boyadan hayatlar içinde
Tanrının yazgısı
milyonlarca ihtimal dahilinde
Yaşıyoruz,
eğer yaşamak denilebilirse adına
giyotinler, kelepçeler, sevdalar arasında..
Kepilleus ! bir şey daha
adına gerçeklik dediğimiz şey..
çitlerle çevrilmiş bir bahçede
şatafatlı da olsa
havai fişeklerle dolu gökyüzü gibi..
anlattığı şey yine sınırlar
yine tutsaklık olmuyor mu?

Enes Kepil

Tüneller

Bugün her şey senden yana
Rüzgar ardından esiyor
Güneş seninle doğuyor
Gittiğin her yer ılık.

Yarın
Bazı günler gelecek
Sen geceler içinden
Tüneller kazıp kaçmak isterken
Küçük bir delik açılacak küçük bir darbe ile
Toprakta,
Soğuk havayı burnunun ucunda hissedeceksin
Elini hareket ettirdikçe parmaklarında gezinecek ışık
Kollarının altından beline dolanan elleri hatırlayacaksın.
Göğsünde yaslı duran bir baş
Saçlarının arasından, geçip giden gün ışığı
Başından usulca düşen bir saç teli ilişmeyecek gözüne
Tüneller kazacaksın gecenin içinde
Yanaklarında: toz toprak arasında ince yollar
Pınarların kurumak üzere
Hep bir düşüş var aşağı doğru
Her saat yeniden yitirdiğin bir anı
Bir tarafında göğsünün
Yaslı duran başın eksikliğiyle
Ağırlaşıyor diğer taraf
Battıkça ağırlaşan bir gemi
Yitirdikçe ağırlaşan güzel günler gibi

Enes Kepil

Uçlarında

Saçlarını kesmiş
beni unutmuşsun
Sanki atılması gereken
Kırıklarıydım hayatının,
Uçlarında yıpranan.

Enes Kepil

Umut

Emanet bir bahar konu yüreğime
Yarından tezi yok gidecek
Yine yağmur yağacak diyorlar
Ŗonra da kiŖ gelecek.
zgn duruyorlar
Bilmiyorlar yağmurda ıslanıp
KıŖın beyazına karıŖmayı
Bu yüzden
Bir gln boynu bklse de
zlmyorum
Biliyorum ki, giden
BaŖka bir bahar gelecek

Enes Kepil

Uyanmasam

sınavlarını geçememiş
cezalılı bir çocuk gibiyim
dışarıda olduklarını biliyorum arkadaşlarımla,
top sesleri kulağımda yankılanıyor
yüzlerini, koşuşlarını görüyorum
içimde bir burukluk
çocuk aklım nasıl da özlüyor dışarıyı.
duvarları engel diye koymuşlar
özlemim engel tanımaz bir gerçek
bundan haberleri yok
her geçmeyen gün, oturduğum yerden
kaç duvarı yerle bir ediyorum
bir bilseler,
görseler ellerimdeki nasırları
gözlerimden içime düşenleri söylemiyorum bile,
görseler
nasıl geçmeyecek gibi baktığım dakikaları..
Ah bir el uzansa
içimdeki sıkıntıya
hepsi sökülüp gitse
ben sevdiğim şeylerin
işlerin, kişilerin
ve kişinin yanında ve başucunda olsam
bir denge oyunu kurup
mutluluğu bir kaç göz içine hapis etsem
sabitlesem gülüşleri
zamanın sonraki kısımlarına,
uyusam bir zamanların
eve hapsedilmiş çocuğu olarak,
sevdiğim kadının koynunda
özlemlerim
her şeyim başucumdayken devam etse,
bir rüyaya mı dalmış olurum
yoksa uyanmış mı olurum.
böyle bir rüyadan,
bulutlar ve dağlara bakarken
pencerenin ardından.

Enes Kepil

Uyku

uyku

Geceye tahammülü kolaylaştırır

Karanlığın karşısında durmayışı gösterir

Karanlığın canlılar üzerindeki hükmüne

Her bireyin yaşamının belli bir kesitine dikkat çeker.

Karanlıklar içinde yaşayacak insanlığın

Hiçbir zaman

Hiçbir çağda eksik olmayacağını kanıtıdır bu uyku

Sade hakim sürenin değişeceği bir ying yang

Gerçeğin görünen bir kesitidir.

Enes Kepil

Üç Beş Kelime

Üç beş kelime ettik aylar önce
Üç beşten fazla güldük hatırladıkça
Üç beş kelime takılmış aklına
o çocuğun
Üç beş ay boyunca kederlenmiş
hatırladıkça
Güldüğümüz kadar üzüldü o çocuk
Üzüldüğü kadar güldük bilmeden
Sonra öğrendik de üzüldüğünü
Güldüğümüzden fazla utandık.

Enes Kepil

Vakit geç

Vakit geç
vakit seni tanıyamayacak kadar
geç olmuş
beyazlar konmuş yer yer saçlarımıza
küçük bir evin camında
hapsolmuşuz çoğu günler.

Vakit
Gece vakti kadar
Vakit
Yeniden denilemeyecek kadar
Geç olmuş
Oysa hiç bir şey için geç değil derlerdi
Takılırsa ayağın bir taşa, düşersen
Dizlerin kanarsa, durma kalk derlerdi.

Böyle bir şeyin içine düşünce
Böyle bir aşk kelimesinin,
O fotoğraftaki mutlu yaşamların içine
Gömülüyormuş insan

Geç hadi yine yanımdan geç
Gözlerim tanımasa da artık yüzünü
Kokusu değişmezmiş insanın
Boynunda şalın
Hala güzelliğiyle savrulurken saçlarının
Hadi yine yanımdan geç

Vakit çok geç
Gece, gök yüzünden dökülüyor
Beyaz beyaz
Hadi gel
Penceremin önünden geç.

Enes Kepil

Ve Sen

Ve sen
doğa kadar doğal olduğunda
kelebek gibi olacaksın
o bir günlük ömründe
tek yükün kanat çırpmaq olacak

Enes Kepil

Veda Şiiri

Ayrılık vakti geldiğinde dünyadan
Ne ellerin durdurabilir beni
Ne de kal deyişin
Kirli sokaklara düştüğünde
Bir yaprak daha
Ne fazlalaşır bir şey
Ne de eksilir
Gözlerim donuklaştığında
Ve gözlerin ve gözleriniz
Halâ güneş ile aydınlanıyorken
Toprağa gömün beni
Toprak başka bir canlıdır.
Yağmurlar
Ben yokken de yağacak
Kışın yine beyaz olacak her yer
Biraz hüzünleneceksiniz belki
Ama bildiğiniz üzere
Geçmeyecek bir şey yoktur.
Gelip geçeriz dünyadan
Akşamlar güzel olur
Hele ki birkaç bardak çay ile
Çok daha güzelleşir akşamlar.
Sizler ve sen
Akşamlarda durgunlaşırsan ve durgunlaşırsanız.
Geçmiş, size çocukluğunuzdaki
Gülücüklerle seslenirse
Ve buna üzülürseniz. Ve sen!
Üzülürsen, olmaz
Üzülmeniz yeşil bir ağaç kadar doğaldır
Yeşil kalmak şartı ile çocukluğunuzun.
Biliyorum ki yeşil
Akşamlarda pek belli edemez kendini
Yeşille kucaklaşmak için
Gündüz olması gerekir
Ve bunun için uyumak.
Yastığa koyduğunuzda başınızı
Ve yastığa koyduğunda başını
Hemen uyu ki gözlerinden dökülecekler
Islatmasın geceyi

Bu bir veda bu yeniden doğuş
Benim aslıma döndüğüm gündür
Bunun için de üzülmenin
Çünkü merak ettiğim yerdeyim.
Sizi beklediğimi sanmayın sakın
Zamana karşı direnin
Ve sadece zamana karşı değil
Zamansız gidenlerin acısına,
Zamanınıza acı katmaya çalışanlara
Ayrı bir coşku ile direnin.
En güçlü direniş
Siz haklıyken olur.

Ben bırakıp gittiysem sizi
Bu size haksızlıktır.
Anımsadığınız sesime karşı
Gözlerime, neşeme
Hüznüme karşı direnin.

Enes Kepil

Vedalar

Evler görürdüm
Sarı sarı yayılırdı ışıkları
Pencerelerinden
İçinde insanlıktan çok
Vedalar barındırırdı.

Enes Kepil

Vedalar İnsanı

Tekrarlandıkça incelen bir şey
Düşündükçe tekrarlanan
Bir kapıdan ikinci kez geçince
Kendi evinin rahatlığı siner içine.
Azaldıkça azalan, eksildikçe eksilen
Arttıkça artan bir şey
Gittikçe kolaylaşan bir veda
Köprülerin yıkılmaya döndüğü
Evlerin eskimeye,
Düşlerin alışmaya başladığı bir şey;
Vedalar insanı
Ve dağlar kadar büyük yalnızlıklara
Gömüp birbirlerini
Yüzlerinin solan renklerine
Eşlik ederler.
Bir alışkanlık olarak, veda
Tırmanılmış çabalanmış
Bir düşünce dağının
Öyle keskin bir atlayışla kıyısından denize
Dalıp bulur ismini

Enes Kepil

Venüs

26 yaşına kadar
Venüste güneşin batıdan doğduğunu
Günlerinin yıllardan uzun olduğunu bilmezdim
Bu ana kadar geçirdiğim o bütün yaşam
Sanki o tek bir an içinmiş gibi gelirdi bana
Gözlerinin bütün karanlığı delip
Düşüncelerimde bulduğumuz dünyaların anlatımı
O ana kadar mümkün olan, bir şey değildi benim için.

26 yaşına kadar yağmurların bu denli çok
Islatabileceğini bilmezdim beni,
Bir banka oturup senin oradan oraya geçişini izlerken
Parmak uçlarıma kadar ıslanacağımı bilmezdim.
Yüzünde, hangi düşünceler savaş içindeydi bilmiyorum
Yüzün bana masumiyeti
Başını ürkekçe yanına çevirip bakan kuşların tedirginliğini,
Ve yüzün bana, sana sahip olmaya çalışacak başkalarının varlığını hatırlatırdı.
O aralar en çok da bu üzerdi beni

Dudaklarının arasından çıkacak iki kelimenin o zorunlu dökülüşüne
O bütün gün, doymak bilmeyen güvercinlere simit atar gibi
Evet öyle bakıyordum, bir kelime işte bir kelime daha diyerek
Aç gözlerle, hem de bütün gün.

26 yaşına kadar böyle bir şey bilmemiştim ben
O göle doğru yürürken yanımda iki ayak sesi
Gölün içinden, yüzeyine yansımış ışıklar
Tabi yüzümde sen bu şekilde misin?
Bir ışık gibi mi aydınlanıyorsun,
Yoksa sönmekte olan bir ışığı mı hatırlatır yüzüm bilemiyorum
Lakin ben 26 yaşına kadar o Venüs'ün bir gününün
Bir yılından nasıl olur da uzun olduğunu bilmezdim,
İlk duyduğumda da aklım almamıştı zaten tuhaf demiştim
Bugün seni tanıyınca anladım
Venüs'ün güneşe tutulduğunu..
O bir günün uzayıp uzayıp uzadığını..

Enes Kepil

Ya tek Ya da Kendim

Benim öyle birlikte içecek
pek kimsem yoktur
Ben ya tek
Ya da kendimle içerim
Kendinle nasıl içilir diye sormayın
Birlikte gülebileceğiniz birileri yoksa
Kendinle çok da güzel içilir.

Enes Kepil

Yalnız Ayna

Ay yine gök yüzünde
Görmeye alışkın olduğum bir manzara
Farklı bir güne yürüyorum ağır ağır
İnsanlar telaş içerisindedir.
Vakit akşam üzeri
İçimde bir düşün uyuyor
Uzun zamandır
Uyandırmaya kıyamadığım.
Bir acı bir gülüş
Bir ay kayboluyor bulutlar ardında
İçimde bir ses uyuyor
Terk edilmiş konak gibi
Sevgisinden bahsedemeyen.
Gece şöminesi yanar bir başına
Kimseler bilmez ısını
Dumanı tüter bacadan
Hiç kimse bilmez yaşadığını.
Hangi odada uyuyacağını bilemezsin
Çoktur ve boştur odalar.
İçimde konaklayan yabancı
Ne zaman elini uzatsa bir yere
Eli kendi yanağında biter.
Soğuktur elleri
ve elleri üşür geceleyin.

En sessiz savaşımlardan biridir bu
Büyük yıkımların yaşandığı
Tek başına ölmediğin bir yaşamdır bu
Eğer olur da gülümsersen
Son bir el aynadan uzanır sana

Enes Kepil

Yalnızlar da ölür

yalnızlar da ölür
kuşlar da
böcekler de
gündüz bile ölür
akşamın karşısında
sonra dakikalar ölür
saçlar dökülür
anılar silinir
ve tükenir
hiç bitmeyecek olanlar.

Enes Kepil

Yanar Alevler İçinde Kağıtlar

Yanar alevler içinde kağıtlar
Üzerinde küllenmiş harfleri kalır
Gün geçer, aylar geçer
Sönmekte olan ateş gibi
Sen saklanırsın
Bir akşam kahvesinin kokusunda
Sen geçersin ben geçerim günlerden
Dün ve dün de uyuyan iki insan kalır
Bugünün sonunda.

Enes Kepil

Yanılsama

Her sevgide biraz daha alçalır ruh
Her bakışın önünde biraz daha eğilir
Sevdiğini düşündükçe, büyüyen o boşluk
Her bir kalpte dönülmez yol olur

Unutulmuş dediğimiz bir aşkı
Hatırımıza getirdiğimizde
Öyle küçücük iki sayı arasında
Saatler boyu,
Düнде kaybedilmiş bir oyuncağı
Bugünde:
O her yeni yüzde, seste ve dokunuşta arıyorken
Yanlış bir kapıyı çaldığımızı
Düşünmemişizdir çoğu zaman

Hatalar yargılardan önce gelir
Bir yargı asılır herhangi bir aşığın boynuna
Bir insan söyler yine en acı sözleri
Gidenler ve kalanlar da bir insandır

Ay aydınlatır geceyi
Kiminin önüne serilir aydınlık bir yol
Kimi bir bakışı hatırlar dolunayla
Karanlığına ışık değmiş gece
Kalp acısı çeken bir hastaya benzer

Hatalar yargılardan önce gelir
Biter her gün gibi her yeni şey
Her insanda ve her bakışta
Yitirilmiş bir aşkı yenilemek ister insan

Enes Kepil

Yanıdaki onun yanındaki

Herkes birbirinin kalbini taşıyor
Yanıdaki yanındaki
Yanıdaki onun yanındaki
Herkes birbirinin kalbini arıyor
Yanıdaki yanındaki
Yanıdaki onun yanındaki
Herkes seviyor elindeki kalbi
Bu yüzden yerden yere vuruyor
Yanıdaki yanındaki
Yanıdaki onun yanındaki...
Bu böyle gidiyor,
Yanıdaki onun yanındaki

Enes Kepil

Yanış

Attığımız her adımın bir bedeli var
Sevdiğimiz her insanın güzelliği
Söylediğimiz her sözcükte bir canlı

Geceleri daha soğuk olur kimi yerler
Kimi eller yanan sobanın başında
Yüzünde kızıl bir türkü karanlığın
Saçları alev alev.
Her yanış bir yaşamdır geçmekte olan
Her uyanış bir sabah değildir.
Kimi gözlerini açtığında
Kimi gözlerini kapadığında uyanır

Duyduğunuz sesleri biliyorum az çok
Toprağın kokusunu da öyle
Endişeyi, her bir insanın yüzünde
Aralıklarla görüyorum, o yaşıyor.
Aşıyorsun zamanı uzun bir atlayışla
Taşıyorsun üzerinde bir geçmiş zaman
Söylemek istemiyorum lakin
Gülüyorsun ateşin başında ellerin ısındıkça
Kah kendi yanışına kah ateşin yanışına

Enes Kepil

Yanlışlıkla Sevsen Ya Beni

Yanlışlıkla sevsen ya beni
Akşamları yürürken sahilde
Yanlışlıkla elin elime değse
Şöyle dönüp bir baksan
Ne oluyor dercesine
Yanlışlıkla gülümsesek birbirimize
Konuşurken dilin sürçse
Sevdiğin birini anlatırken
Yanlışlıkla benim adımlı söyleyen
Biran mutlu olsam
Sen biraz sonra
Ay pardon yanlışlık oldu diyene dek
Birbiri ardına geçirsek günleri
Benim sana olan sevgimi
Yanlışlıkla biri söylese sana
Önce şaşırırsan
Sonra sevinsen
Ardından yanlışlıkla sevsen ya beni

Enes Kepil

Yarım

Benim sana anlatacak o kadar çok şeyim vardı ki
Şimdi hepsi tekleyen bir kalbe büründü.
Işığı gittikçe azalan bir mum gibi
Bütün planlarınızın bozulduğu bir anda, yüzünüz
Geçip giden hepimizin yanığında, dünyalık bir iz
Şimdi benim sana anlatacak, o kadar çok şeyim olduğu halde
Yüzün, cismin, ellerin, her şeyinle sen
Gökyüzünde bir yıldız oldu.

Enes Kepil

Yarınlar Denilince Bazen

Bir günün ölümünü görüyorum
Yüzlerce günün ölümünü
Bir anda hepsinin toz gibi döküldüğünü

Enes Kepil

Yaşadığın Yerden

Kapanır gözlerin dalarsın bir rüyaya
Çok geçmez, uyandırırılar seni uykundan.
Bir el ararsın tutunacak
Olmaz
Gerçekler yalnızlığa bırakıverir seni
Güçlü rolü yaparsın
Bir oyuncusundur sen ölümün karşısında

Daha bir adım öte atmadan
Yeni bir düşünceye takılırsın.
Bu düşünce gece olur
Ya da bir ağaç dalı,
Belki de bir adamın
Mutlu bir resimden bakan gözleri.
Kurtulmak istersin
Bir köşeye fırlatıp atmak,
Ama olmaz.
Sesini duymak istersin,
Onun sesi uzaklarda
bir trenin vagonları arasında
çoktan kaybolmuştur.
Sana sadece özlemek düşer
Ve yarı hayali
gerçeklerin içinde
Özlemeye devam edersin
Yaşadığın yerden.

Enes Kepil

Yeniden grŖmek

Bir sevinç hep canlanır
İster içimde ister dıŖımda olsun
Gece olmuŖ da bitmiŖ gibi
Kalkar yatağından glŖm,
Ellerin o kadar yakın olunca
Bir çizgiyi gemiŖ gibi
O zlem çizgisini geçip
Bir sonuca bağlar kendini kollarım
Sarılmak
Yeniden grŖmek gibi

Enes Kepil

Yıllar zaman gibi geçer

Yıllar zaman gibi geçer
Zaman yıllar gibi
Zaman sensiz geçince
Yıllar zamanda sensiz gibi geçer
Gibi geçer çünkü
Düşler yitirmez yaşanılanı

Enes Kepil

Yitirilmiş

Düşünürken fark ettim
Büyülü bakışlarının eksikliğini
En güzel zamanları anarken
Anmak kelimesinin geçmişe ait bir şey olduğunu
Ellerinden çok resimlerine dokunduğumda
Fark ettim

Enes Kepil

Yoksa Mesafeler mi!

Düşünceler mi alıkoyar seni benden
Yoksa mesafeler mi!
Hasret ne ile ölçülür
Sen öylece nasıl gidebilirsin!
Hala uyanıkken şehir
Çocuklar bile uyumamışken daha
Işıklar kapanıyor üzerime
Çaresiz uyumak bir mecburiyet olunca
Yine sen başlıyorsun
Ben izliyorum sadece

Enes Kepil

Zamanın Yanında

Zamanın geçtiğini gören bir insanın yanında
Yüzün güzelliği olmaz
Bir odaya sığınmış acılar
Her gün yeniden canlanıyorsa
Düşlerinde büyüttüğün ölümlüyü
Sessizlikten uzak
Bir liman şehrinde bırak
Sonra ellerini açıp bak uzun uzun
Tutmadığın elleri düşün
Gerçek bir acıya son vermek için
Yol ol. Ve yol al
Oyundan kopamamış
karnı aç çocuklara

Enes Kepil